

Cape Town

ERKLÆRINGEN

Cape Town

ERKLÆRINGEN

Lohse i samarbejde med Evangelisk Alliance

Cape Town-erklæringen
2. udgave 2011

Originaltitel: The Cape Town Commitment
Originaludgave: © The Lausanne Movement, 2011

Den danske udgave er udgivet af Lohse
i samarbejde med Evangelisk Alliance
© Forlagsgruppen Lohse, 2011
Korskærvej 25, 7000 Fredericia, lohse.dk
© Evangelisk Alliance, 2011
Hyacintvej 6, 3060 Espergærde, evangelisk-alliance.dk

Oversættelse: Birger Petterson
Omslag og tilrettelægning: Paul Erik Hummellose
Omslagsfoto: Morten Hørning Jensen
Trykt og indbundet i Polen

ISBN 978-87-564-6148-1

Bibelcitater er, hvor andet ikke er anført, gengivet efter
Det Danske Bibelselskabs oversættelse fra 1992.

INDHOLD

Introduktion	7
Forord	9
Indledning	15
Første del.	19
1 Vi elsker, fordi Gud elskede os først	19
2 Vi elsker den levende Gud	21
3 Vi elsker Gud Fader	22
4 Vi elsker Gud Søn	24
5 Vi elsker Gud Helligånd	26
6 Vi elsker Guds ord	28
7 Vi elsker Guds verden	30
8 Vi elsker Guds evangelium	34
9 Vi elsker Guds folk	37
10 Vi elsker Guds mission	39
Noter	43
Anden del.	45
I At vidne om Kristi sandhed i en pluralistisk, globaliseret verden	46
II At være redskaber for Kristi fred i vor delte og splittede verden	53
III At virkeliggøre Kristi kærlighed blandt mennesker med en anden religion	62
IV At skønne hvad der er Kristi vilje med henblik på verdensevangelisation	68
V At kalde Kristi kirke tilbage til ydmyghed, integritet og enkelhed	76
VI Partnerskab i Kristi legeme for enhed i missionen	82
Afslutning	89
Noter	93

INTRODUKTION

Lausanne-bevægelsen afholdt sin tredje verdenskongres i Cape Town fra d. 16.-25. oktober 2010. Den første blev afholdt i Lausanne i 1974 og den anden i Manila i 1989. Bevægelsen er et inspirationsnetværk mellem kirker og missionsorganisationer. Den fungerer uden en stor stab og et fast kontor, men holdes sammen af visionen for mission, som den er udtrykt i Lausanne-pagten fra 1974, i Manila-manifestet fra 1989 og nu i Cape Town-erklæringen.

Netværket er globalt. På mødet i Cape Town mødtes 4200 delegerede fra 198 lande. Den danske delegation talte 17 delegerede, 3 øvrige deltagere og 10 unge konferencemedhjælpere. Delegationen blev sammensat efter indstilling fra dansk Evangelisk Alliances medlemsorganisationer, i regi af hvilket inspirationen fra Lausanne-netværket formidles i Danmark.

Cape Town-erklæringen har to hoveddele. Første del lå klar på konferencens næstsidste dag og er formet efter trosbekendelsens led og i kærlighedens sprog. Anden del er skrevet efter konferencen som et direkte produkt heraf. Dens seks hoveddele svarer til temaerne fra de seks hovedkonferencedage. Emnerne til disse dage havde Lausanne-bevægelsens ledere udvalgt på forhånd efter et langstrakt lyttearbejde, hvor de besøgte kirker i alle verdenshjørner for at stille dette ene centrale spørgsmål: »Hvad er jeres største udfordring i mission i dag?«

Visionen for Lausanne-bevægelsen er nemlig stadig, som udtrykt i dens motto, at *hele* kirken skal bringe *hele* evangeliet til *hele* verden.

FORORD

HVORFOR LÆSE CAPE TOWN-ERKLÆRINGEN?

På det skelsættende kirkemøde i år 325 i Nikæa – fortæller den oldkirkelige historiker Euseb os – ankom biskopperne haltende, sårede og lemlæstede. De havde lige akkurat overlevet Romerrigets mest intense forfølgelse, og nu var det tid til at formulere den kristne tros indhold i mødet med kirkens store indre og ydre udfordringer. Efter lange forhandlinger blev resultatet nedfældet i den nikænske bekendelse, der fik afgørende betydning for kirkens fremtid.

Siden er fulgt et utal af kirkemøder, der i lyset af nye tider med nye udfordringer producerede lige så mange bindende bekendelser eller erklæringer af mere rådgivende art. Et godt spørgsmål er: Har vi brug for en erklæring mere? Svaret er et entydigt ja! Kirken er nemlig altid, som det siges i indledningen til Cape Town-erklæringen (CTE), spændt ud mellem en *uforanderlig*, treenig Gud og en *foranderlig* tid og verden.

Balancen og helheden i den spænding er kirken hele tiden nødt til at beskæftige sig med. Hvis det *uforanderlige* bliver utydeligt, kan vi miste vores gudgivne fundament som kirke. Hvis det *foranderlige* holdes på afstand, risikerer vi at blive en ligegyldig indelukket parentes.

Derfor bliver kirken konstant nødt til at reflektere over disse to størrelser – i hvert fald hvis den vil være *Guds* kirke til *tiden*. Og til det formål er CTE en gave til vores danske kirke fra et verdensomspændende netværk af evangeliske kirker, der på en og samme gang har lyttet intenst til Guds åbenbaring af sig selv i Skriften og til kirkens og verdens udfordringer. På hver side i dette skrift forenes de to linjer med stålsat vilje.

Spørgsmålet fra CTE til os er enkelt og skarpt: Lever og forkynnder *vi* et evangelium, der er robust nok til at rumme begge dele? *Bibelens* hele evangelium – det, der rummer, proklamerer, lytter, redder, frelser, helbreder, tilgiver, lindrer, trøster og forsvarer? Eller har vi blot valgt vores eget udsnit af evangeliet?

CTE kan vise sig at blive et af de vigtigste skrifter de næste halvtreds år, hvis vi tager det til hoved, hjerte og hænder

CTE kan vise sig at blive et af de vigtigste skrifter de næste halvtreds år, hvis vi tager det til hoved, hjerte og hænder. Det slutter med et kald til *reformation*. Reformation af vores manglende kærlighed og discipelskab. Tiden til lette løsninger og smarte kampagner er passé. Kirken

er gennemskuet. Vores hykleri og afstanden mellem ord og handling råber til himlen. Hvis *hele* kirken skal bringe *hele* evangeliet til *hele* verden går det ikke uden et evangelium så robust, at det forvandler selv dit og mit hoved, hjerte og handling med.

HVORFOR LYTTE TIL LAUSANNE-BEVÆGELSEN?

Lausanne-bevægelsen holdt sin første verdenskongres i 1974 i byen Lausanne i Schweiz. Hovedinitiativtageren var amerikaneren Billy Graham. Han allierede sig med englænderen John Stott, der som leder af Lausanne-bevægelsens teologiske kommission var hovedforfatteren til det dokument, Lausanne-pagten, der blev konferencens store resultat.

Perioden var præget af usikkerhed omkring den kristne tros distinkte egenart. Samtidig var den iver for mission til verdens ende, der havde præget mange kirker stærkt i kølvandet på den store missionskongres i Edinburgh 1910, blegnet til fordel for en mere politisk og social dagsorden.

Det betød på den ene side, at Lausanne-bevægelsen blev født med en stor kristologisk tatovering på brystet! Kristi egenart og verdensevangelisationens nødvendighed kendetegner kirker, der tilslutter sig Lausanne-bevægelsens

netværk. Konferencen i Cape Town var bevidst sammenkaldt i 100-året for Edinburgh-konferencen.

På den anden side betød det derimod ikke, at Lausanne-bevægelsen lukkede øjnene for verdens nød og problemer. Evangelisation går hånd i hånd med, ja, håndens gerning og kamp mod social uretfærdighed og undertrykkende politiske systemer. I 1974-pagten følges artikel 4 om evangelisation straks op af artikel 5 om social ansvarlighed. I 1989-dokumentet fra den anden verdenskongres i Manila udfoldes denne sammenhæng endnu tydeligere, og her i CTE (første del, afsnit 10) er der gjort et yderligere forsøg på at undgå talen om to separate opgaver. Vi har kun ét evangelium og kun én missionsbefaling. Ultimativt er målet genoprettelsen af det hele menneske og hele Guds skaberværk. Ordet »mission« bestemmes derfor som den »integrerede og dynamiske udøvelse af alle dimensioner« af kirkens kald; herunder fredsskabelse, omsorg for skaberværket og for nødlidende.

*Vi har kun
ét evangelium
og kun én
missionsbefaling*

Ved læsning af CTE fornemmer man tydeligt, hvor inspirationen til denne konsekvente teologi kommer fra: fra *hele* Bibelen. En stor del af æren for dette bør tilskrives John Stotts efterfølger som leder af den teologiske kommission, Chris Wright, der som professor i Det Gamle Testamente trækker på en indsigt i Skriften, der rammer dens dybeste lag og tegner en linje fra GT til NT, man ikke kan sidde overhørig.

HVAD ER NØGLEN TIL CAPE TOWN-ERKLÆRINGEN?

Nøglen til at forstå CTE ligger i samspillet mellem det uforanderlige og det foranderlige. Eller for at bruge et andet billede: mellem korsets lodrette og vandrette bjælke. Den kristne tro er hverken blot en *lodret tro*

*Nøglen til at forstå CTE
ligger i samspillet
mellem det uforanderlige
og det foranderlige*

med forstanden eller en *vandret handling* i kærlighed: Den er et uadskilleligt og dynamisk sammenhængende »både-og«.

Når hver side af CTE rummer denne helhed, skyldes det en yderst heldig kombination af viljen til at være tro mod *hele* Bibelen og den store forskellighed af kirker, kulturer og traditioner, som Lausanne-netværket rummer. Man bliver ganske enkelt bevidst om sine egne åndelige og kulturelle blindvinkler, når man under samme tag har en palet af mennesker, der repræsenterer alt fra megakirker i USA til usynlige huskirker i muslimske lande; fattige kasteløse indere såvel som velfærdsbeskyttede danskere; forfulgte personer, der må sløre deres tilstedeværelse side om side med populære forkyndere, som folk flokkes omkring!

Resultatet er blevet en meget robust erklæring

Resultatet er blevet en meget robust erklæring, der på én og samme gang formulerer sig ydmygt og imødekommende for at undgå ensidigheder og udtrykker sig fast og skarpt for at lade Guds ord være rettesnor. Eksempler på, hvordan det dynamiske sammenspil mellem korsets to bjælker udfolder sig, er næsten uden ende:

- I indledningen til første del kaldes vi til at *være, tro, adlyde, forkynde* og *gå*. Kirkens opgave kan ikke rummes i blot en af disse, men alene i kombinationen.
- I afsnittet om Guds kærlighed (første del, 1) kaldes vi til en robust kærlighed, der ikke alene er vendt mod Herren *eller* mod næsten. Men mod: Herren, næsten, menigheden *og* verden.
- I afsnittet om Jesus (første del, 4) beskrives Jesu gerning omfattende med ord som: blev kød, forkyndte, lærte, udførte undere, demonstrerede Gudsrigets sejr, døde på korset, tog vores synd, betalte prisen, besejrede døden, genløste hele skaberværket, opstod legemligt, hersker over hele historien og skabelsen, kommer igen til dom.

- I afsnittet om Guds ord (første del, 6) møder vi en tale om kirkens forhold til Skriften, der slår dens autoritet og inspiration fast, samtidig med at fordringen til at leve efter den holdes op: »Vi bekender, at vi er hurtige til at hævde, at vi elsker Bibelen uden at elske det liv, den forkynder«.
- Gentagne gange tales der om, hvordan den lodrette forsoning med Gud skal føre til vandret forsoning mellem mennesker: »Forsoning med Gud kan ikke adskilles fra forsoning med andre mennesker« (anden del, afsnit II). Det betyder også, at enheden i kirken ikke blot er »en ønskværdig mulighed, men en uomgængelig befaling« (første del, 9). »En splittet kirke har ikke noget budskab til en splittet verden« (anden del, afsnit VI).

Hvorfor vægter CTE sammenhængen mellem korsets to bjælker så højt selv i sammenligning med Lausanne-bevægelsens tidligere skrifter? CTE antyder en dobbelt baggrund. For det første en erkendelse af egne fejl og undladelser: Vores kirker har fejlet i at leve i denne helhed. Ofte har vi haft mange ord, få handlinger og kolde hjerter. Og hvad værre er: Vores handlinger har modsagt vores forkyndelse. Anden del afsnit V rummer et rungende kald til kirken om at vende tilbage til ydmyghed, integritet og enkelhed. Det kan umiddelbart lyde som from snak. Men på konferencen blev det tydeligt, hvordan det manglende discipelskab i vores kirker har været en medvirkende årsag til racehad, folkemord, kronisk fattigdom og forbrugssyge uden sidestykke i verdenshistorien.

*Vores handlinger
har modsagt
vores forkyndelse*

For det andet er baggrunden den stadigt voksende nød i verden. Chokvirningerne fra syndefaldet er kun taget til i styrke. Selv i vores ubegribeligt beskyttede Danmark oplever vi større og større sprækker i vores skudsikre velfærd. CTE tvinger os til at se den tid, der er vores, i øjnene: »I den kristne mission må vi forholde os til realiteterne i vores egen generation« (første del, introduktion). Derfor nævnes nøden ved navn på en måde som ikke er set før i Lausanne-bevægelsen: global fattigdom, krig, sygdomme, økologisk krise, klimaforandringer, racisme, etnocentrisme, slaveri, sexindustrien, forbrugerisme, HIV,

hustruvold, diskriminering af handicappede og selv den vigende biodiversitet (mangfoldighed af dyre- og planteliv).

Og midt i dette, som verdens eneste håb, holdes Kristus frem igen og igen. Som et omkvæd er den vending, der gentages oftest: »ved hans kors og opstandelse«.

HVILKEN BETYDNING KAN CAPE TOWN-ERKLÆRINGEN FÅ I DANMARK?

Cape Town-erklæringen er en gave til vores danske kirke. En gave fra vores kristne brødre og søstre ud over jorden, der som et *spejl* kan hjælpe os til at afsløre vores blinde vinkler og forny vores væren i, tro på, og vandring i evangeliet.

Meget tyder på, at vi er midt i en opbrudssituation på vej ind i ukendt land. Dels i vores kirker, dels i vores samfund. Tør vi se den virkelighed i øjnene? Tør vi se verdens nød i øjnene? Tør vi erkende vores egne fejl og undladelsesynder? Tør vi modtage kaldet fra Cape Town til *reformation* af vores discipelskabsvandring og til en spejling af Guds kærlighed og Kristi forsoningsværk i Helligåndens kraft, som afslutningen af CTE kalder os til?

Med dens dybe kombination af bibelsk visdom og kendskab til kirken og verden kan den blive som et menighedsspejl for os

Hvis vi tør kan CTE få umådelig stor betydning for kirken i Danmark. Med dens dybe kombination af bibelsk visdom og kendskab til kirken og verden kan den blive som et *menighedsspejl* for os, som vores menigheder og bevægelser kan spejle tro, forkyndelse og praksis i – så *hele* kirken bringer *hele* evangeliet til *hele* verden.

På den danske Lausanne-delegations vegne, Morten Hørning Jensen

CAPE TOWN-ERKLÆRINGEN

– Et kald til at tage del i Guds mission

INTRODUKTION

Som medlemmer af Jesu Kristi verdensomspændende kirke forpligter vi os med glæde igen over for den levende Gud og hans frelsesplaner gennem Herren Jesus Kristus. For hans skyld vedkender vi os på ny Lausanne-bevægelsens visioner og mål.

Dette betyder to ting: For det første føler vi os stadig ansvarlige for at vidne over hele jorden om Jesus Kristus og alt, hvad han lærte. Den første Lausanne-kongres (1974) blev sammenkaldt med verdensevangelisation for øje. Nogle af dens store gaver til kirken i verden var: Lausanne-pagten, en ny bevidsthed om de mange unåede folkegrupper, en genopdagelse af det bibelske budskabs og den kristne missions holistiske karakter. Den anden Lausanne-kongres (Manila, 1989) resulterede i mere end 300 strategiske partnerskaber inden for verdensevangelisation, deriblandt mange, der involverede samarbejde mellem lande i alle dele af verden.

Og for det andet er vi stadig forpligtede på Lausanne-bevægelsens primære dokumenter – *Lausanne-pagten* (1974) og *Manila-manifestet* (1989). Disse dokumenter giver et klart udtryk for kernesandheder i det bibelske evangelium og applicerer dem på vores konkrete mission på en måde, der stadig er relevant og udfordrende. Vi bekender, at vi ikke har været tro mod disse

dokumenter. Men vi tilslutter os dem og står ved dem, idet vi søger at forstå, hvordan vi kan udtrykke og udleve evangeliets evige sandhed i vor egen generations konstant skiftende verden.

FORANDRINGENS REALITETER

Stort set alt ved den måde, vi lever, tænker og forholder os til hinanden på, ændrer sig og det i et stadigt stigende tempo. På godt og ondt erfarer vi indflydelsen fra globaliseringen, den digitale revolution og den ændrede balance i den økonomiske og politiske magt i verden. Noget af det, vi ser, fylder os med sorg og ængstelse – global fattigdom, krig, etniske konflikter, sygdomme, økologisk krise og klimaforandringer. Men én stor forandring i vores verden giver os grund til glæde – og det er væksten af den globale Kristi kirke.

Den kendsgerning, at den tredje Lausanne-kongres har været afholdt i Afrika, er et bevis på dette. Mindst to tredjedele af de kristne i verden lever nu på kontinenterne i syd og øst. Sammensætningen af Cape Town-kongressen afspejler dette enorme skifte i kristenheden i århundredet siden missionskonferencen i Edinburgh i 1910. Vi glæder os over den forbløffende vækst i kirken i Afrika, og vi glæder os over, at vore afrikanske søstre og brødre har været værter for denne kongres. Samtidig kan vi ikke mødes i Sydafrika uden at tænke på de forgangne års lidelser under apartheid. Derfor takker vi for, at evangeliet har haft fremgang, og at vi har kunnet se Guds retfærdighed virke i den nyeste historie, selv om man stadig har en arv af ondskab og uretfærdighed at kæmpe med. Sådan er kirkens dobbelte vidnesbyrd og rolle på ethvert sted.

I den kristne mission må vi forholde os til realiteterne i vores egen generation

I den kristne mission må vi forholde os til realiteterne i vores egen generation. Vi må også tage ved lære af den blanding af visdom og fejltagelser, resultater og fiaskoer,

som vi har arvet fra tidligere generationer. Vi ærer og beklager fortiden og engagerer os i fremtiden.

UFORANDERLIGE REALITETER

I en verden, som konstant forandres og det i et stadigt stigende tempo, forbliver nogle ting uforandrede. Disse store sandheder udgør det bibelske rationale for vort engagement i mission.

- Mennesket er fortabt. Årsagen til menneskets kritiske situation er, som Bibelen beskriver det: Vi står under Guds retfærdige dom i vores synd og oprør, og uden Kristus er vi uden håb.
- Evangeliet er godt nyt. Evangeliet er ikke et begreb, der skal tilføres nye ideer, men en historie, der skal fortælles på ny. Det er den uforanderlige historie om, hvad Gud har gjort for at frelse verden gennem de historiske begivenheder: Jesu Kristi liv, død, opstandelse og herredømme. I Kristus er der håb.
- Kirkens mission fortsætter. Guds mission fortsætter til jordens ende og til verdens ende.
- Dagen vil komme, da verdens riger vil blive Guds og hans søns rige, og Gud vil bo hos sin genløste menneskehed i den nye skabelse. Indtil den dag fortsætter kirkens deltagelse i Guds mission – i glad villighed, med nye og spændende muligheder i hver generation, deriblandt vor egen.

VOR LIDENSKABELIGE KÆRLIGHED

Dette dokument er udformet i kærlighedens sprog. Kærlighed er pagtens sprog. De bibelske pagter, både den gamle og den nye, er et udtryk for Guds genløsende kærlighed og nåde, der rækker ud efter den fortabte menneskehed og det

*Kærlighed er
pagtens sprog*

ødelagte skaberværk. De kalder på vor genkærlighed. Vores kærlighed viser sig i tillid, lydighed og lidenskabelig hengivenhed til vor pagtsherre. Lausanne-pagten definerede evangelisation som det, at »hele kirken bringer hele evangeliet til hele verden«. Det er stadig vor lidenskab. Så vi fornyer den pagt ved igen at bekræfte:

- Vor kærlighed til hele evangeliet som Guds herlige nyheder i Kristus til enhver dimension af hans skaberværk, for alt er blevet hærget af synd og ondskab.
- Vor kærlighed til hele kirken som Guds folk, genløst af Kristus ud fra ethvert folk på jorden og enhver tidsalder i historien for at tage del i Guds mission i denne tidsalder og herliggøre ham for evigt i den kommende tidsalder.
- Vor kærlighed til hele verden, der er så langt borte fra Gud, men så nær ved hans hjerte, den verden, som Gud elskede så højt, at han gav sin eneste søn til frelse for den.

I denne treleddede kærligheds greb overgiver vi os på ny til at være hele kirken, til at tro, adlyde og forkynde evangeliet og at gå ud i hele verden for at gøre alle folkeslag til disciple

I denne treleddede kærligheds greb overgiver vi os på ny til at være hele kirken, til at tro, adlyde og forkynde evangeliet og at gå ud i hele verden for at gøre alle folkeslag til disciple.

FØRSTE DEL

Til den Herre vi elsker: Vort trosengagement

1 VI ELSKER, FORDI GUD ELSKEDE OS FØRST

Guds mission udspringer af Guds kærlighed. Guds folks mission udspringer af vor kærlighed til Gud og til alt, som Gud elsker. Verdensevangelisation er, at Guds kærlighed flyder ud til os og igennem os. Vi erkender, at Guds nåde kommer først, og vi reagerer på den nåde ved tro, manifesteret gennem kærlighedens lydighed. Vi elsker, fordi Gud elskede os først og sendte sin søn som et sonoffer for vore synder.¹

A) Kærlighed til Gud og kærlighed til næsten er de første og største bud, hvorpå hele loven og profeterne hviler. Kærligheden er lovens opfyldelse og den første Åndens frugt. Kærlighed er et vidnesbyrd om, at vi er født på ny, visheden om, at vi kender Gud, og beviset på, at Gud bor i os. Kærlighed er Kristi nye bud; han, der sagde til sine disciple, at kun når de adlød dette bud, ville deres mission være synlig og troværdig. Kristnes kærlighed til hinanden er den måde, hvorpå den usynlige Gud, der gav sig til kende gennem sin inkarnerede søn, fortsat giver sig til kende for verden. Sammen med tro og håb var kærlighed noget af det første, Paulus bemærkede iblandt og roste de nye troende for. Men kærligheden er størst, for kærligheden hører aldrig op.²

B) En sådan kærlighed er hverken svag eller sentimental. Guds kærlighed er pagtstro, selvhengivende, selvopofrende, stærk og hellig. Eftersom Gud er

Guds kærlighed er selvopofrende, stærk og hellig

kærlighed, gennemtrænger kærligheden hele hans væsen og alle hans gerninger, hans retfærdighed såvel som hans barmhjertighed. Guds kærlighed gælder hele hans skaberværk. Vi bliver påbudt at elske på en måde, som afspejler Guds kærlighed i

alle disse samme dimensioner. Det er, hvad det vil sige at vandre ad Herrens veje.³

C) Så når vi formulerer vore overbevisninger og vort ansvar i kærlighedens sprog, tager vi imod den mest grundlæggende og krævende bibelske udfordring overhovedet:

- At elske Herren vor Gud af hele vort hjerte og vor sjæl og vort sind og vor styrke.
- At elske vor næste (også den fremmede og fjenden) som os selv.
- At elske hinanden, som Gud i Kristus har elsket os.
- At elske verden med hans kærlighed, som gav sin eneste søn, for at verden gennem ham kunne blive frelst.⁴

En sådan kærlighed er Guds gave udgydt i vort hjerte, men det er også Guds befaling, der kræver vor viljes lydighed. En sådan kærlighed betyder at være som Kristus selv: stærk i udholdenhed og dog mild i ydmyghed; hård i modstanden mod ondskaben og dog kærlig i medfølelsen med de lidende; modig i lidelse og tro indtil døden. Her på jorden har Kristus vist en sådan kærlighed, og Kristus i herligheden ser til, at denne kærlighed også udlevs i dag.⁵

Vi fastholder, at en sådan omfattende bibelsk kærlighed bør være den definerende identitet og kendetegnet på Jesu disciple. Som svar på Jesu bøn og befaling længes vi efter, at det må være sådan for os. Med bedrøvelse må vi bekende, at det ofte ikke er sådan. Derfor siger vi ja til på ny at gøre alt,

hvad vi kan, for at leve, tænke, tale og handle på en måde, der viser, hvad det vil sige at vandre i kærlighed – kærlighed til Gud, kærlighed til hinanden og kærlighed til verden.

2 VI ELSKER DEN LEVENDE GUD

Vores Gud, som vi elsker, åbenbarer sig i Bibelen som den ene, evige, levende Gud, der styrer alt efter sin almægtige vilje og med henblik på sin frelsesplan. I enheden af Fader, Søn og Helligånd er Gud alene verdens skaber, hersker, dommer og frelser.⁶ Derfor elsker vi Gud, idet vi takker ham for vores plads i skaberværket og overgiver os til hans almægtige forsyn i tillid til hans retfærdighed og med evig lovprisning for den frelse, han har fuldendt for os.

A) Vi elsker Gud frem for nogen anden. Skriften befaler os at elske og tilbede den levende Gud alene. Men som Det Gamle Testaments Israel tillader vi, at vor kærlighed til Gud fordrejes, så vi går efter denne verdens guder, vore omgivers guder.⁷ Vi falder i synkretisme, lokket af mange afguder såsom grådighed, magt og succes, og tjener mammon i stedet for Gud. Vi accepterer dominerende politiske og økonomiske ideologier uden bibelsk kritik. Vi fristes til at give efter for presset fra den religiøse pluralisme og gå på kompromis med vor tro på Kristus som den eneste. Som Israel behøver vi at høre kaldet fra profeterne og Jesus selv om at omvende os, forsage alt det, der vil tage hans plads, og vende tilbage til lydige kærlighed og tilbedelse af Gud alene.

*Vi accepterer
dominerende politi-
ske og økonomiske
ideologier uden
bibelsk kritik*

B) Vi elsker Gud med nidkærhed for hans ære. Den største motivation for vor mission er den samme som den, der driver Guds egen mission – at den ene sande, levende Gud må blive kendt og herliggjort i alt, hvad han har skabt. Det er Guds ultimative mål og bør være vor største glæde.

»Hvis Gud ønsker, at hvert knæ skal bøje sig for Jesus og hver tunge bekende, må vi også gøre det. Vi må være »nidskære« (som Skriften nogle gange formulerer det) for hans navns ære – anfægtede, når det forbliver ukendt, sårede, når det ignoreres, forargede, når det spottes, og hele tiden ivrige efter, at det må få den ære og herlighed, der tilkommer det. Det allervigtigste motiv for mission er hverken lydighed mod missionsbefalingen (så vigtigt det end er) eller kærlighed til syndere, der er fremmedgjorte og på vej mod fortabelsen (så stærk en tilskyndelse det end er, især når vi betænker Guds vrede), men derimod nidskærlighed – brændende og lidenskabelig nidskærlighed – for Jesu Kristi ære ... For dette den kristne missions højeste mål må alle uværdige motiver visne og dø.«⁸

Det burde være vor største sorg, at den levende Gud ikke æres i vor verden

Det burde være vor største sorg, at den levende Gud ikke æres i vor verden. Den levende Gud benægtes i den aggressive ateisme. Den ene sande Gud erstattes eller fordrejes i verdensreligionernes praksis. Vor Herre Jesus Kristus hånes og forvanskes i dele af popkulturen. Og den bibelske åbenbarings Guds ansigt tilsløres af navnkristendom, synkretisme og hyklari.

At elske Gud midt i en verden, der forkaster eller giver et forvansket billede af ham, kalder på et frimodigt, men ydmygt vidnesbyrd om vor Gud; et fast, men kærligt forsvar for, at evangeliet om Jesus Kristus Guds søn er sandt, og en ydmyg tillid til Helligåndens dømmende og overbevisende gerning. Vi forpligter os til et sådant vidnesbyrd, for hvis vi hævder at elske Gud, må vi også dele Guds højeste prioritet, som er, at hans navn og hans ord bliver op-højet over alle ting.⁹

3 VI ELSKER GUD FADER

Gennem Jesus Kristus, Guds søn – og gennem ham alene som vejen, sandheden og livet – lærer vi at kende Gud og elske ham som Fader. Ligesom Helligånden

selv vidner sammen med vores ånd om, at vi er Guds børn, sådan istemmer vi ordene, som Jesus bad: »Abba, fader,« og vi beder den bøn, som Jesus lærte os: »Fader vor«. Vor kærlighed til Jesus, bekræftet af vor lydighed mod ham, mødes af Faderens kærlighed til os, idet Faderen og Sønnen tager bolig i os i gensidig given og modtagelse af kærlighed.¹⁰ Dette intime forhold har et dybt bibelsk fundament.

A) Vi elsker Gud som Faderen for sit folk. Det gammeltestamentlige Israel kendte Gud som Fader, som den, der skabte dem som folk, bar dem og tugtede dem, kaldte på deres lydighed, længtes efter deres kærlighed og viste dem barmhjertig tilgivelse og tålmodig, udholdende kærlighed.¹¹ Alt dette står også ved magt for os som Guds folk i Kristus i vort forhold til Gud vor Fader.

B) Vi elsker Gud som Faderen, der elskede verden således, at han gav sin eneste søn til frelse for os. Så stor er Faderens kærlighed til os, at vi må kaldes Guds børn. Så grænseløs er Faderens kærlighed, at han ikke sparede sin eneste søn, men gav ham hen for os alle. Denne Faderens kærlighed, der viste sig i, at han gav sin søn, afspejledes af Sønnens selvhengivende kærlighed. Der var en fuldkommen viljens overensstemmelse i det forsoningsværk, som Faderen og Sønnen udrettede på korset ved den evige Ånd. Faderen elskede verden og gav sin søn; Guds søn elskede os og gav sig selv hen for os. Denne enhed af Fader og Søn, bekræftet af Jesus selv, ses i Paulus' hyppigst gentagne hilsen: »Nåde være med jer og fred fra Gud, vor Fader, og Herren Jesus Kristus, som gav sig selv hen for vore synder for at rive os ud af den nuværende onde verden, efter Guds, vor Faders, vilje! Ham være ære i evighedernes evigheder! Amen.«¹²

C) Vi elsker Gud som Faderen, hvis karakter vi afspejler, og hvis omsorg, vi stoler på. I bjergprædikenen peger Jesus gentagne gange på vor himmelske Fader som forbillede eller fokus for vor handlemåde. Vi skal stifte fred som Guds børn. Vi skal gøre gode gerninger, så vor Fader kan blive lovprist. Vi skal elske vore fjender og dermed afspejle Guds fader-

*Vi skal stifte
fred som
Guds børn*

lige kærlighed. Vor almisse, bøn og faste skal udelukkende ske for vor Faders øjne. Vi skal tilgive andre, ligesom Faderen tilgiver os. Vi skal ikke bekymre os, men stole på vor Faders forsyn. Med en sådan adfærd, der udspringer af en kristen karakter, vil vi i Guds rige gøre vor himmelske Faders vilje.¹³

Vi bekender, at vi ofte har negligeret sandheden om Gud som Fader og dermed berøvet os selv rigdommen i vort forhold til ham. Vi forpligter os til på ny at komme til Faderen gennem Jesus, hans søn, til at modtage og handle på hans faderlige kærlighed, til at leve i lydighed under hans faderlige tugt, til at afspejle hans faderlige karakter i al vor færden og alle vore holdninger og at stole på hans faderlige omsorg, i hvilke omstændigheder han end leder os.

4 VI ELSKER GUD SØN

Gud befalede Israel at elske Herren Gud med ufravigelig loyalitet. På samme måde betyder det at elske Herren Jesus Kristus for os, at vi til stadighed fastholder, at han alene er Frelser, Herre og Gud. Bibelen lærer, at Jesus gør de samme mægtige gerninger som Gud alene. Kristus er universets skaber, historiens herre, alle folkeslags dommer og frelser for alle, der vender sig til Gud.¹⁴ Han har del i Guds identitet i den guddommelige lighed og enhed af Fader, Søn og Helligånd. Ligesom Gud kaldte Israel til at elske ham med en tro, som grunder sig på pagten, i lydighed og vidnesbyrd, bekræfter vi vor kærlighed til Jesus Kristus ved at stole på ham, adlyde ham og gøre ham kendt.

A) Vi sætter vor lid til Kristus. Vi tror evangeliernes vidnesbyrd, at Jesus fra Nazaret er Messias, ham der blev udpeget af Gud og sendt for at opfylde det gammeltestamentlige Israels unikke mission: At bringe Guds frelses velsignelse til alle folkeslag, som Gud lovede Abraham det.

Vi sætter vor lid til Kristus

- I Jesus, undfanget ved Helligånden og født af Jomfru Maria, tog Gud vort menneskelige kød på sig og levede blandt os, helt og fuldt Gud og helt og fuldt menneske.

- I sit liv vandrede Jesus i fuldkommen troskab og lydighed mod Gud. Han forkyndte og lærte om Guds rige og viste den måde, hans disciple må leve på under Guds herredømme.
- I sin tjeneste og gennem sine under forkyndte og demonstrerede Jesus gudsrigets sejr over ondskab og onde magter.
- Ved sin død på korset tog Jesus vor synd på sig i vort sted og betalte dens fulde pris, straf og skam; han besejrede døden og ondskabens magter og tilvejebragte forsoning og genløsning for hele skaberværket.
- I sin legemlige opstandelse blev Jesus godtgjort at være Guds søn og ophøjet af Gud efter at have fuldendt og demonstreret korsets fuldkomne sejr, hvorved han blev førstegrøden af den genløste menneskehed og det genoprettede skaberværk.
- Siden sin himmelfart har Jesus hersket som Herre over hele historien og skaberværket.
- Ved sin genkomst vil Jesus udføre Guds dom, tilintetgøre Satan, ondskaben og døden og oprette Guds universelle herredømme.

B) Vi adlyder Kristus. Jesus kalder os til at være disciple, til at tage vort kors op og følge ham på vejen med selvfornægtelse, tjeneste og lydighed. »Hvis I elsker mig, så hold mine bud,« sagde han. »Hvorfor kalder I mig Herre, Herre, når I ikke gør, hvad jeg siger?« Vi er kaldede til at leve, som Kristus levede, og til at elske, som Kristus elskede. At bekende Kristus, alt imens man ignorerer hans bud, er en farlig dårskab. Jesus advarer os om, at mange, der påberåber sig hans navn og henviser til spektakulære og mirakuløse gerninger, vil erfare, at han nægter at vedkende sig dem.¹⁵ Vi lægger os Kristi advarsel på sinde, for ingen af os er immune over for en sådan frygtelig fare.

*Vi er kaldede til
at elske, som
Kristus elskede*

C) Vi forkynder Kristus. I Kristus alene har Gud fuldt og endegyldigt åbenbaret sig, og gennem Kristus alene har Gud tilvejebragt frelse for verden. Vi knæler derfor som disciple for fødderne af Jesus fra Nazaret og siger til ham med Peter: »Du er Kristus, den levende Guds søn.« Og med Thomas: »Min Herre og min Gud!« Skønt vi ikke har set ham, elsker vi ham. Og vi glæder os med håb, idet vi længes efter dagen for hans genkomst, da vi skal se ham, som han er. Indtil den dag proklamerer vi sammen med Peter og Johannes, at »der er ikke frelse i nogen anden, ja, der er ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved.«¹⁶

Vi vedkender os vort ansvar for på ny at vidne om Jesus Kristus og alt, hvad han har lært, i hele verden, idet vi ved, at vi kun kan bringe et sådant vidnesbyrd, hvis vi selv lever i lydighed mod hans lære.

5 VI ELSKER GUD HELLIGÅND

Vi elsker Helligånden i Treenighedens enhed med Gud Fader og Gud Søn. Han er den missionerende Ånd sendt af den missionerende Fader og den missionerende Søn, som blæser liv og kraft i Guds missionerende kirke. Vi elsker og beder om

Uden Åndens gaver, ledelse og kraft er vor mission ikke andet end menneskelig aktivitet

Helligåndens nærvær, for uden Åndens vidnesbyrd om Kristus er vort eget vidnesbyrd frugtesløst. Uden Åndens overbevisende gerning er vor prædiken forgæves. Uden Åndens gaver, ledelse og kraft er vor mission ikke andet end menneskelig aktivitet. Og uden Åndens frugt kan vore ikke-attraktive liv ikke afspejle evangeliets skønhed.

A) I Det Gamle Testamente ser vi Guds ånd virksom ved skabelsen, ved befrielses- og retfærdighedshandlinger, ved at fylde og udruste mennesker til tjeneste af mange slags. Åndsfulde profeter så frem til den kommende konge og tjener, hvis person og gerning ville blive udrustet med Guds ånd, og til

den kommende tidsalder, som ville blive kendetegnet af udgydelsen af hans ånd og således bringe nyt liv og ny lydighed til Guds folk.¹⁷

B) Pinedag udgød Gud sin Helligånd som lovet af profeterne og af Jesus. Den helliggørende Ånd frembringer sin frugt i de troendes liv, og den første frugt er altid kærlighed. Ånden fylder kirken med sine gaver, som vi »in-derligt længes efter« som den uundværlige udrustning til kristen tjeneste. Ånden sætter os i stand til at proklamere og demonstrere evangeliet, til at forstå sandheden, til at bede virkningsfuldt og til at sejre over mørkets kræfter. Ånden inspirerer og ledsager vor lovprisning. Ånden styrker og trøster disciple, som forfølges eller stilles for retten på grund af deres vidnesbyrd om Kristus.¹⁸

C) Vort engagement i mission er derfor meningsløst og frugtesløst uden Helligåndens nærvær, ledelse og kraft. Dette gælder mission i alle dens dimensioner: evangelisering, vidnesbyrd om sandheden, oplæring af disciple, fredsstiftelse, socialt engagement, etisk forvandling, omsorg for skaberværket, overvindelse af onde magter, uddrivelse af onde ånder, helbredelse af syge, lidelse og udholdenhed under forfølgelse. Alt hvad vi gør i Kristi navn, må være ledet af Helligånden og ske i Helligåndens kraft. Det Nye Testamente gør dette klart i den første menigheds liv og i apostlenes undervisning. Det bliver demonstreret i dag i grøden og væksten i kirker, hvor Jesu efterfølgere handler frimodigt i Helligåndens kraft med afhængighed og forventning.

Alt hvad vi gør i Kristi navn, må være ledet af Helligånden og ske i Helligåndens kraft

Der er intet sandt eller helt evangelium og ingen autentisk bibelsk mission uden Helligåndens person, gerning og kraft. Vi beder om en større erkendelse af denne bibelske sandhed og om, at erfaringen af den bliver en realitet i alle dele af Kristi legeme over hele jorden. Vi er imidlertid klar over de mange former for misbrug, der smykker sig med Helligåndens navn, de mange måder, hvorpå alle mulige fænomener praktiseres og fremhæves, som ikke er Hellig-

åndens gaver, som Det Nye Testamente lærer klart om. Der er et stort behov for en mere dybtgående bedømmelse, for klare advarsler mod vildfarelser, for afsløringer af bedrageriske og egoistiske manipulatorer, der misbruger åndelig kraft til deres egen ugudelige berigelse. Frem for alt er der et stort behov for en vedvarende bibelsk undervisning og forkyndelse, gennemtrængt af ydmyg bøn, som vil udruste almindelige troende til at forstå og glæde sig over det sande evangelium og til at identificere og afvise et falsk evangelium.

6 VI ELSKER GUDS ORD

Vi elsker Guds ord i Det Gamle og Det Nye Testamente, ligesom salmisten udtrykker sin glæde over Toraen: »Derfor elsker jeg dine befalinger mere end det reneste guld ... Hvor jeg elsker din lov.« Vi tror, at hele Bibelen er Guds ord, inspireret af Guds ånd, talt og nedskrevet af menneskelige forfattere. Vi giver os ind under den som den højeste og unikke autoritet, der er bestemmende for vor tro og vor adfærd. Vi bevidner Guds ords kraft til at udføre hans frelsesplan.

Det er vor overbevisning, at Bibelen er det endelige skrevne Guds ord, som ikke overgås af nogen anden åbenbaring

Det er vor overbevisning, at Bibelen er det endelige skrevne Guds ord, som ikke overgås af nogen anden åbenbaring, men vi glæder os også over, at Helligånden oplyser Guds folks tanker, så Bibelen fortsat taler Guds sandhed på nye måder til folk i enhver kultur.¹⁹

A) Den person, Bibelen åbenbarer. Vi elsker Bibelen, som en brud elsker sin elskedes breve, ikke for det papir, de er skrevet på, men for den person, der taler gennem dem. Bibelen giver os Guds egen åbenbaring af hans identitet, sindelag, planer og handlinger. Den er det primære vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus. Ved at læse den møder vi ham gennem hans ånd med stor glæde. Vor kærlighed til Bibelen er et udtryk for vor kærlighed til Gud.

B) Den historie, Bibelen fortæller. Bibelen fortæller den universelle historie om skabelse, syndefald og genløsning i historien og om en ny skabelse.

Denne overordnede fortælling giver os vor sammenhængende bibelske verdensanskuelse og former vor teologi. I centrum for denne historie står frelsesbegivenhederne Kristi kors og opstandelse, som er kernen i evangeliet. Det er denne historie (i Det Gamle og Det Nye Testamente), der fortæller os, hvem vi er, hvorfor vi er her, og hvor vi er på vej hen. Denne historie om Guds mission definerer vor identitet, driver vor mission og forsikrer os om, at afslutningen er i Guds hænder. Denne historie må forme Guds folks erindring og håb og være bestemmende for indholdet i deres evangeliserende vidnesbyrd, som det rækkes videre fra generation til generation. Vi må gøre Bibelen kendt med alle tænkelige midler, for dens budskab er for alle mennesker på jorden. Vi vedkender os dermed på ny vort ansvar for at fortsætte arbejdet med at oversætte, udbrede og undervise i Skriften i enhver kultur og på ethvert sprog, også dem der hovedsageligt er mundtlige eller ikke har noget skriftsprog.

C) Den sandhed, Bibelen lærer. Hele Bibelen lærer os hele Guds frelsesråd, den sandhed, som Gud ønsker, at vi skal kende. Vi giver os ind under den som sand og pålidelig i alt, hvad den siger, for den er det Guds ord, der ikke kan lyve og ikke vil svigte os. Den er klar og tilstrækkelig til at åbenbare frelsens vej. Den er grundlaget for at udforske og forstå alle dimensioner af Guds sandhed.

Vi lever imidlertid i en verden med løgne og afvisning af sandheden. Mange kulturer udviser en dominerende relativisme, som fornægter, at en absolut sandhed findes eller kan kendes. Hvis vi elsker Bibelen, så må vi rejse os til forsvar for dens sandhedskrav. Vi må finde nye måder at artikulere den bibelske autoritet på i alle kulturer. Vi påtager os den opgave på ny til at kæmpe for Guds åbenbarings sandhed som en del af vort arbejde for Guds ord.

D) Det liv, som Bibelen kræver. »Ordet er dig ganske nær, i din mund og i dit hjerte, så du kan følge det.« Jesus og Jakob kalder os til at være ordets gørere og ikke blot dets hørere.²⁰ Bibelen skildrer en livskvalitet, der burde kendetegne den troende og de troendes fællesskab. Af Abraham, over Moses,

salmisterne, profeterne og Israels visdom, af Jesus og apostlene lærer vi, at en sådan bibelsk livsstil inkluderer retfærdighed, barmhjertighed, ydmyghed, integritet, ærlighed, sandfærdighed, seksuel renfærdighed, gavmildhed, venlighed, selvfornegtelse, gæstfrihed, tilgivelse, glæde, tilfredshed og kærlighed, at man stifter fred, giver afkald på gengældelse, gør godt – alt dette forenet i et liv med tilbedelse, lovprisning og trofasthed mod Gud.

Vi bekender, at vi er hurtige til at hævde, at vi elsker Bibelen uden at elske det liv, den forkynder – livet i kostbar praktisk lydighed mod Gud gennem Kristus. Og dog: »Intet er en bedre anbefaling af evangeliet end et forvandlet liv, og intet bringer det i den grad i vanry som uoverensstemmelse mellem ord og handling. Vi er blevet pålagt at leve på en måde, som er Kristi evangelium værdigt, ja, endog at være en pryd

Vi bekender, at vi er hurtige til at hævde, at vi elsker Bibelen uden at elske det liv, den forkynder

for det ved at forøge dets skønhed ved hellig livsførelse.«²¹ For Kristi evangeliums skyld vil vi derfor på ny bestræbe os på at bevise vor kærlighed til Guds ord ved at tro og adlyde det. Der er ingen bibelsk mission uden bibelsk liv.

7 VI ELSKER GUDS VERDEN

Vi deler Guds begejstring for hans verden, vi elsker alt, hvad Gud har skabt, og glæder os over Guds forsyn og retfærdighed gennem sin skabelse og forkynder de gode nyheder for hele skabningen og alle folk og længes efter den dag, da jorden vil blive fyldt med kundskaben om Guds herlighed, som vandet dækker havets bund.²²

A) *Vi elsker den verden, Gud har skabt.* Denne kærlighed er ikke en sentimental kærlighed til naturen (hvilket Bibelen ingen steder opfordrer til), endnu mindre er den en panteistisk dyrkelse af naturen (hvilket Bibelen udtrykkeligt forbyder). Derimod er den en logisk udfoldelse af vor kærlighed til Gud, der viser sig i, at vi passer på det, der tilhører ham. »Jorden med alt, hvad den

rummer, tilhører Herren.« Jordan tilhører den Gud, som vi siger, at vi elsker og adlyder. Vi har omsorg for jorden, helt enkelt fordi den tilhører ham, som vi kalder vor Herre.²³

Jorden er skabt, opretholdt og genløst af Kristus.²⁴ Vi kan ikke sige, at vi elsker Gud, hvis vi samtidig misbruger det, der tilhører Kristus i kraft af skabelse, genløsning og arv. Vi passer på jorden og bruger på en ansvarlig måde dens rigelige ressourcer – ikke på grund af den sekulære verdens ræsonnement, men for Herrens skyld. Hvis Jesus er Herre over hele jorden, kan vi ikke adskille vort forhold til Kristus fra den måde, hvorpå vi handler i forhold til jorden. For at proklamere evangeliet, der siger:

»Jesus er Herre,« er at proklamere evangeliet, der inkluderer jorden, eftersom Kristi herredømme gælder alt det skabte. Omsorg for skaberværket er således et evangelie-anliggende inden for Kristi herredømme.

*Vi kan ikke elske
Gud og samtidig
misbruge det, der
tilhører Kristus*

En sådan kærlighed til Guds skaberværk kræver, at vi vedgår vor andel i ødelæggelsen, spildet og forureningen af jordens ressourcer og vor indforståethed med forbrugerismens giftige afgudsdyrkelse. I stedet vil vi bestræbe os på at udvise presserende og profetisk økologisk ansvarlighed. Vi støtter kristne, hvis særlige missionale kald er fortalervirksomhed og handling for miljøet, og vi støtter dem, der engagerer sig i at opfylde det guddommelige mandat til at sørge for menneskers behov ud fra Guds skaberværks rigdomme. Vi minder os selv om, at Bibelen forkynder Guds frelsesplan for skaberværket selv. En integreret mission betyder at erkende, forkynde og udleve den bibelske sandhed, at evangeliet er Guds gode nyheder gennem Jesu Kristi kors og opstandelse – for individet, for samfundet og for skaberværket. Alle tre er ødelagte og lider på grund af synden; alle tre er indbefattet i Guds genløsende kærlighed og mission; alle tre må være en del af Guds folks vidtspændende mission.

B) Vi elsker folkeslagenes og kulturernes verden. »Af ét menneske har Gud skabt alle folk og ladet dem bosætte sig overalt på jorden.« Etnisk mangfoldighed er Guds gave i skabelsen og vil blive bevaret i den nye skabelse, når den vil være befriet fra det faldne menneskes stridigheder og rivaliseren. Vor kærlighed til alle folk afspejler Guds løfte om at velsigne alle folkene på jorden og Guds mission at skabe sig et folk af hver stamme, hvert sprog, land og folk. Vi må elske alt, hvad Gud har valgt at velsigne, hvilket inkluderer alle kulturer. Historisk set har kristen mission bidraget til at beskytte og bevare oprindelige kulturer og deres sprog. Gudvillet kærlighed inkluderer imidlertid også kritisk dømmekraft, for alle kulturer udviser ikke blot positive vidnesbyrd om Guds billede i menneskers liv, men også Satans og syndens negative fingeraftryk. Vi længes efter at se evangeliet legemliggjort og indfældet i alle kulturer, idet det forløser dem indefra, så de kan vise Guds herlighed og

Etnisk mangfoldighed vil blive befriet fra stridigheder

Kristi strålende fylde. Vi ser frem til, at alle kulturers rigdom, herlighed og glans bliver bragt ind i Guds stad – genløst og rensset for al synd, hvorved den nye skabelse beriges.²⁵

En sådan kærlighed til alle folk kræver, at vi afviser racisme såvel som ethnocentrisme og behandler enhver etnisk og kulturel gruppe med værdighed og respekt på basis af deres værdi for Gud i skabelse og genløsning.²⁶

En sådan kærlighed kræver også, at vi søger at gøre evangeliet kendt overalt, blandt ethvert folk og enhver kultur. Alle folk, jøder såvel som hedninger, er omfattet af missionsbefalingen. Evangelisering er en udstrømning fra hjertet, der er fyldt med Guds kærlighed til dem, der endnu ikke kender ham. Vi bekender med skam, at der stadig er mange folk i verden, som endnu ikke har hørt budskabet om Guds kærlighed i Jesus Kristus. Vi fornyr den forpligtelse, der har inspireret Lausanne-bevægelsen fra dens begyndelse, til at bruge ethvert muligt middel til at nå alle folkeslag med evangeliet.

C) Vi elsker verdens fattige og lidende mennesker. Bibelen lærer os, at Herren har kærlighed til alt, hvad han har skabt, tager sig af de undertrykte sag, elsker den fremmede, mætter den sultne, skaffer den faderløse og enken ret.²⁷ Bibelen viser også, at det er Guds vilje at gøre disse ting gennem mennesker, som engagerer sig i sådanne handlinger. Gud vil især kræve dem til ansvar, der har en politisk eller juridisk lederposition i samfundet,²⁸ men hele Guds folk er det befalet – af loven og profeterne, Salmerne og visdomslitteraturen, Jesus og Paulus, Jakob og Johannes – at afspejle Guds kærlighed og retfærdighed i praktisk kærlighed og retfærdighed for de nødlidende.²⁹

En sådan kærlighed til de fattige kræver, at vi ikke blot elsker barmhjertighed og barmhjertighedsgerninger, men også at vi øver retfærdighed ved at afsløre og modsætte os alt, hvad der undertrykker og udbytter de fattige. »Vi må ikke være bange for at fordømme ondskab og uretfærdighed, hvor disse ting end findes.«³⁰ Vi bekender med skam, at vi har svigtet på dette punkt, fordi vi ikke har delt Guds nidkærhed, ikke har udlevet Guds kærlighed, ikke har afspejlet Guds sindelag og ikke har gjort hans vilje. Vi giver os på ny til at stræbe efter at fremme retfærdighed, herunder vise solidaritet og støtte til de marginaliserede og undertrykte. Vi ser en sådan kamp mod ondskaben som en dimension af den åndelige krig, der kun kan føres gennem den sejr, som Jesu død og opstandelse er, i Helligåndens kraft og under konstant bøn.

Vi skal øve retfærdighed ved at afsløre og modsætte os alt, hvad der undertrykker og udbytter de fattige

D) Vi elsker vor næste som os selv. Jesus kaldte sine disciple til at adlyde dette bud som det næststørste i loven, men så radikaliserede han kravet (fra samme kapitel) »du skal elske ham [den fremmede] som dig selv« til »elsk jeres fjender«.³¹

En sådan kærlighed til vor næste kræver, at vi forholder os til alle mennesker ud fra evangeliets kerne, i lydighed mod Kristi befaling og i efterfølgelse

af Kristi eksempel. Denne kærlighed til næsten omfatter mennesker af en anden tro, og den gælder dem, der hader os, bagtaler og forfølger os og endog slår os ihjel. Jesus lærte os at svare på løgne med sandhed og at imødegå ondskab med venlighed, barmhjertighed og tilgivelse, vold og mord på hans disciple med selvpofrelse for at drage mennesker til ham og at bryde ondskabens kæde. Vi vender os kraftigt imod brugen af vold i evangeliets udbredelse og forsager fristelsen til gengældelse og hævn mod dem, der gør

Jesus lærte os at svare med venlighed, barmhjertighed og tilgivelse

os uret. En sådan ulydighed er uforenelig med Kristi eksempel og Det Nye Testaments lære.³² Samtidig er det vor pligt i kærlighed over for vor lidende næste at søge retfærdighed på deres vegne gennem appel til de juridiske og politiske myndigheder, der fungerer som Guds tjenere ved at straffe dem, der gør det onde.³³

E) Den verden, vi ikke elsker. Den gode verden, som Gud skabte, er blevet en verden med menneskeligt og satanisk oprør mod Gud. Det er befalet os, at vi ikke må elske verden med dens syndige begær, grådighed og menneskelige hovmod. Vi bekender med sorg, at netop disse tegn på verdslighed så ofte skæmmer vor kristne tilstedeværelse og modsiger vort vidnesbyrd om evangeliet.³⁴

Vi siger nej til på ny at flirte med den faldne verden og dens flygtige lidenskaber, og vi siger ja til at elske hele verden, som Gud elsker den. Derfor elsker vi verden i hellig længsel efter genløsningen og fornyelsen af hele verden og alle kulturer i Kristus og efter indhøstningen af Guds folk fra alle folkeslag lige til jordens ende og afslutningen på al ødelæggelse, fattigdom og fjendskab.

8 VI ELSKER GUDS EVANGELIUM

Som disciple af Jesus er vi evangelie-mennesker. Kernen i vor identitet er vor passion for Bibelens gode nyheder om Guds frelsende gerning gennem Jesus Kristus.

Vi er forenet af vor erfaring af Guds nåde i evangeliet og af vor motivation til at gøre nådens evangelium kendt til jordens ende med alle mulige midler.

A) Vi elsker de gode nyheder i en verden med dårlige nyheder. Evangeliet forholder sig til de frygtelige følger af menneskets synd, svigt og nød. Mennesket gjorde oprør mod Gud, forkastede Guds autoritet og var ulydig mod Guds ord. I denne syndige tilstand er vi fremmedgjorte for Gud, for hinanden og for den skabte orden. Synden fortjener Guds fordømmelse. De, der nægter at omvende sig og adlyde vor Herre Jesu Kristi evangelium, »skal straffes med evig undergang fjernt fra Herrens ansigt og fra hans herlighed og magt«. ³⁵ Syndens følger og ondskabens magt har fordærvet enhver dimension af menneskets personlighed (åndeligt, fysisk, intellektuelt og relationelt). De har gennemtrængt det kulturelle, økonomiske, sociale, politiske og religiøse liv i alle kulturer og gennem hele historien. De har forårsaget ufattelig elendighed for menneskeheden og skade på Guds skaberværk. På denne dystre baggrund er det bibelske evangelium i sandhed meget gode nyheder.

Vi elsker de gode nyheder i en verden med dårlige nyheder

B) Vi elsker den historie, evangeliet fortæller. Evangeliet forkynder som gode nyheder de historiske begivenheder, der udgøres af Jesus fra Nazarets liv, død og opstandelse. Som Davids søn er den lovede Messiaskonge Jesus den eneste, hvorigennem Gud alene oprettede sit rige og handlede for verdens frelse, hvilket muliggjorde, at alle folk på jorden kunne blive velsignet, sådan som han lovede Abraham. Paulus definerer evangeliet ved at fastslå, at »Kristus døde for vore synder efter Skrifterne, at han blev begravet, at han opstod på den tredje dag efter Skrifterne, og at han blev set af Kefas og dernæst af de tolv«. Evangeliet erklærer, at Gud på Kristi kors i sin søns skikkelse og i vort sted tog den dom på sig, som vor synd fortjener. I den samme store frelseshandling, fuldendt, godtgjort og forkyndt ved opstandelsen, vandt Gud den afgørende sejr over Satan, døden og alle onde magter, befriede os fra deres magt og frygt og sikrede deres endelige tilintetgørelse. Han tilvejebragte de troendes forsoning med Gud og hinanden på tværs af alle

grænser og fjendskaber. Ved korset virkeliggjorde Gud også sin plan om hele skabningens endelige forsoning, og i Jesu legemlige opstandelse har han gi-

*Vi elsker
evangeliehistorien!*

vet os den nye skabnings førstegrøde, »for det var Gud, der i Kristus forligte verden med sig selv«. ³⁶ Hvor vi elsker evangeliehistorien!

C) Vi elsker den vished, evangeliet bringer. Kun ved at sætte sin lid til Kristus alene er vi forenet med Kristus ved Helligånden, og vi regnes for retfærdige i Kristus for Gud. Da vi er retfærdiggjorte af tro, har vi fred med Gud og skal ikke længere fordømmes. Vi modtager vore synders tilgivelse. Vi er genfødt til et levende håb ved at få del i Kristi opstandelsesliv. Vi adopteres som medarvinger med Kristus. Vi bliver medborgere i Guds pagtsfolk, medlemmer af Guds familie og Guds bolig. Så ved at sætte vor lid til Kristus har vi fuld forvisning om frelse og evigt liv, for vor frelse afhænger i sidste instans ikke af os selv, men af Kristi værk og Guds løfte. »Intet i hele skabningen vil kunne skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.« ³⁷ Hvor vi elsker evangeliets løfte!

D) Vi elsker den forvandling, evangeliet frembringer. Evangeliet er Guds livsforvandlerende kraft i funktion i verden. »Det er Guds kraft til frelse for enhver, som tror.« ³⁸ Troen alene er det middel, hvorved evangeliets velsignelser og vished modtages. Den frelsende tro står imidlertid aldrig alene, men viser sig nødvendigvis i lydighed. Kristen lydighed er en »tro, virksom i kærlighed«. ³⁹ Vi frelses ikke ved gode gerninger, men når vi er frelst af nåde alene, er vi »skabt i Kristus Jesus til gode gerninger«. ⁴⁰ Om troen siges det, at »i sig selv, uden gerninger, er den død«. ⁴¹ Paulus så den etiske forvandling, som evangeliet frembringer, som et værk af Guds nåde – en nåde, der udvirkede vor frelse ved Kristi første komme, og en nåde, der lærer os at leve etisk i lyset af hans andet komme. ⁴² For Paulus betød det at »adlyde evangeliet« både at stole på nåden og derefter blive oplært af nåden. ⁴³ Paulus' missionale kald var at »føre mennesker i alle folkeslag til troslydighed«. ⁴⁴ Dette stærke pagtsprog minder om Abraham. Abraham troede Guds løfte, hvilket blev regnet ham til retfærdighed, og adlød derefter Guds befaling i en demonstration af sin tro. »I tro

adlød Abraham.«⁴⁵ Omvendelse og tro på Jesus Kristus er de første lydigheds-handlinger, som evangeliet fordrer; vedvarende lydighed mod Guds befalinger er den livsform, som evangelisk tro sætter en i stand til ved den helliggørende Helligånd.⁴⁶ Lydighed er således det levende bevis på den frelsende tro og den levende frugt af den. Lydighed er også testen på vor kærlighed til Jesus. »Den, der har mine bud og holder dem, han er den, der elsker mig.«⁴⁷ »Og deraf kan vi vide, at vi kender ham: hvis vi holder hans bud.«⁴⁸ Hvor vi elsker evangeliets kraft!

*Lydighed er således
det levende bevis på
den frelsende tro*

9 VI ELSKER GUDS FOLK

Guds folk er de mennesker fra alle tider og alle folkeslag, som Gud i Kristus har elsket, udvalgt, kaldet, frelst og helliggjort som sit eget folk, for at de kan få del i Kristi herlighed som borgere i den nye skabelse. Som dem, Gud således har elsket fra evighed til evighed og gennem hele vor turbulente og oprørske historie, bliver det befalet os at elske hinanden. For »når Gud har elsket os således, skylder vi også at elske hinanden«, og »I skal ligne Gud ... og vandre i kærlighed, ligesom Kristus elskede os og gav sig selv hen for os«. Indbyrdes kærlighed i Guds familie er ikke blot en ønskværdig mulighed, men en uomgængelig befaling. En sådan kærlighed er det første vidnesbyrd om lydighed mod evangeliet og en stærk drivkraft til verdensmission.⁴⁹

A) Kærligheden kræver enhed. Jesu befaling til sine disciple om at elske hinanden er kædet sammen med hans bøn om, at de må blive ét. Både befalingen og bønnen er missionale – for at verden kan »vide, at I er mine disciple«, og »for at verden skal tro, at du [Faderen] har udsendt mig.«⁵⁰ Det er et overordentlig stærkt og overbevisende tegn på evangeliets sandhed, når kristne forenes i kærlighed på tværs af de skel, verden har opstillet: race, hudfarve, social klasse, økonomisk formåen eller politisk tilhørsforhold. Imidlertid er der ikke meget, der i den grad ødelægger vort vidnesbyrd, som når kristne indbyrdes afspejler og forstærker disse samme skel. Vi søger et nyt globalt partnerskab

*Kærligheden
kræver enhed*

inden for Kristi legeme på tværs af alle kontinenter, rodfæstet i dyb, gensidig kærlighed, gensidig underordning og reel økonomisk samhørighed uden ned-ladenhed eller usund økonomisk afhængighed. Og dette stræber vi ikke blot efter som en demonstration af enhed i evangeliet, men også for Kristi navns skyld og for Guds mission i hele verden.

Vi bekender, at vi ikke har lagt alt det til side, som skiller os. Blandt sådanne barrierer er vi dybt foruroligede over den forargelige ekstreme materielle ulighed inden for Kristi globale legeme. Denne ulighed går imod Paulus' belæring og ambition om, at der bør være gensidighed og tilstrækkeligt for alle.⁵¹ Vi fordømmer den konkurrencementalitet og rivaliseren, som nogle gange for-gifter endog vor missionsiver. Vi beklager ubalancen i de ressourcer, der er til rådighed for missionen i forskellige dele af verdenskirken. Vi stræber efter en ny global ligevægt forankret i dyb gensidig kærlighed og ydmygt partnerskab inden for Kristi legeme på alle kontinenter. Og dette søger vi ikke blot for at elske hinanden i mere end ord alene, men også for Kristi navns skyld og for Guds mission i hele verden.

B) Kærligheden kræver ærlighed. Kærligheden siger sandheden med mildhed. Ingen elskede Guds folk mere end Israels profeter og Jesus selv. Og dog konfronterede ingen dem mere ærligt med sandheden om deres svigt, afgudsdyrkelse og oprør mod deres pagts herre. Idet de gjorde det, kaldte de Guds folk til omvendelse, så de kunne blive tilgivet og genindsat i Guds missions tjeneste. Den samme kærlige profetiske stemme må høres i dag – og af samme grund.

En sådan kærlig ærlighed beder os indtrængende om at vende om til et gud-frygtigt liv i ydmyghed, integritet og offervillig enkelhed. Vi må forsage afgudsdyrkelsen i form af hovmod, manipuleret succes og forbrugergrådighed, som forfører så mange af os og vore ledere. Vor kærlighed til Guds kirke vån-der sig i sorg over det uskønne iblandt os, der i den grad vansirer vor kære Herre Jesu Kristi ansigt og skjuler hans skønhed fra verden, den verden, der så desperat har brug for at blive draget til ham.

C) Kærligheden kræver solidaritet. Indbyrdes kærlighed inkluderer især, at man har omsorg for dem, der er forfulgte og i fængsel på grund af deres tro og vidnesbyrd. Hvis et lem på legemet lider, lider hele legemet sammen med det. Vi er, som Johannes siger, fælles om »trængslen og Riget og udholdenheden i Jesus«. ⁵²

Vi forpligter os til at tage del i den lidelse, lemmer på Kristi legeme over hele verden må gennemgå, ved at informere om deres situation, bede for dem, tale deres sag og på anden måde støtte dem. Vi anser imidlertid ikke en sådan delagtighed for blot at være et udslag af medlidenhed, for vi læn- ges også efter at lære, hvad den lidende kirke kan lære og give de dele af Kristi legeme, som ikke lider på samme måde. Vi er blevet formanet om, at den kirke, der har fundet sig til rette i sin rigdom og selvtilstrækkelighed, kan som menigheden i Laodikea blive den kirke, Jesus ser som blind for sin egen fattigdom, og i forhold til hvem han føler sig stående som en fremmed uden for døren. ⁵³

Jesus kalder alle sine disciple sammen til at være én familie blandt folkene, et forsonet fællesskab, hvor alle syndige barrierer er brudt ned ved hans forsonende nåde. Denne kirke er et nådens, lydighedens og kærlighedens samfund i Helligåndens fællesskab, hvori Guds herlige egenskaber og Kristi væsenstræk afspejles, og hvor Guds mangefarvede visdom vises. Som det mest levende nuværende udtryk for Guds rige er kirken et fællesskab af forsonede mennesker, der ikke længere lever for sig selv, men for Frelseren, som elskede dem og gav sig selv hen for dem.

Vi forpligter os til at tage del i den lidelse, lemmer på Kristi legeme over hele verden må gennemgå

10 VI ELSKER GUDS MISSION

Vi vedkender os ansvaret for verdensmission, fordi det er centralt for vor forståelse af Gud, Bibelen, kirken, menneskets historie og den ultimative fremtid. Hele

Bibelen åbenbarer Guds mission at bringe alle ting i himlen og på jorden ind i enhed under Kristus, idet de forsones ved blodet på hans kors, til pris for Guds herlighed og nåde. I og med at Gud opfylder den mission, vil han forvandle skabningen, som er martret af synd og ondskab, til den nye skabning, hvori der ikke længere er synd eller forbandelse. Gud vil opfylde sit løfte til Abraham om at velsigne alle folkene på jorden gennem evangeliet om Jesus, Messias, Abrahams sæd. Gud vil forvandle den sønderlemmede verden af folkeslag, som er spredt under Guds dom, til den ny menneskehed, som vil blive genløst ved Kristi blod, fra enhver stamme, ethvert folkeslag, tungemål og sprog, og blive forsamlet for at tilbede vor Gud og Frelser. Gud vil tilintetgøre dødens, fordærvets og voldens

Han skal herske i al evighed

herredømme, når Kristus kommer igen for at oprette sit evige herredømme med liv, retfærdighed og fred. Da vil Gud, Immanuel, bo hos os, og verdens rige vil blive Guds rige, og han skal herske i al evighed.⁵⁴

A) Vor deltagelse i Guds mission. Gud kalder sit folk til at dele hans mission. Kirken fra alle folkeslag står gennem Jesus Messias i kontinuitet med Guds folk i Det Gamle Testamente. Sammen med dem er vi blevet kaldet gennem Abraham og pålagt at være en velsignelse og et lys for folkene. Sammen med dem skal vi formes og oplæres af loven og profeterne til at være et fællesskab i hellighed, barmhjertighed og retfærdighed i en verden med synd og lidelse. Vi er blevet genløst ved Jesu Kristi kors og opstandelse og udrustet af Helligånden til at vidne om, hvad Gud har gjort i Kristus. Kirken lever for at tilbede og herliggøre Gud i al evighed og for at deltage i Guds forvand-

Vor mission er helt afledt af Guds mission

lende mission i historien. Vor mission er helt afledt af Guds mission, retter sig mod hele Guds skaberværk og er forankret i korsets genløsende sejr. Det er det folk, vi tilhører, hvis tro vi bekender, og hvis mission vi deler.⁵⁵

B) Vor missions omkostninger. Hvad Jesus lærte disciplene, eksemplificerede han selv: at den største kærlighed er at sætte livet til for sine venner.⁵⁶ Om sig selv og sine disciple sagde han: »Hvis hvedekornet ikke falder i jorden og

dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det mange fold.«⁵⁷ De fleste af os vil ikke blive bedt om at sætte livet til af kærlighed til Kristus, men lidelse er et potentielt vilkår for vort missionsengagement som vidner om Kristus, sådan som det var for hans apostle og for Det Gamle Testaments profeter.⁵⁸ Villighed til at vidne er en lakmusprøve for vor missions ægthed. Gud kan bruge lidelse, forfølgelse og martyrium til at fremme sin mission. »Martyriet er en form for vidnesbyrd, som Kristus har lovet særligt at vedkende sig.«⁵⁹

C) Vor missions integritet. Vor missions egentlige kilde er, hvad Gud har gjort i Kristus for hele verdens genløsning, som det er åbenbaret i Bibelen. Vor evangeliseringsopgave er at gøre det gode budskab kendt for alle folk. Vor missions kontekst er den verden, vi lever i, en verden præget af synd, uretfærdighed og skabelsesmæssig uorden, hvortil Gud sender os for at elske og tjene for Kristi skyld. Al vor mission må derfor afspejle en integration af evangelisering og ansvarligt engagement i verden, idet de begge bestemmes og drives af hele den bibelske åbenbaring af Guds evangelium.

Vor missions kontekst er en verden præget af synd, uretfærdighed og skabelsesmæssig uorden

»Evangelisering er i sin kerne en forkyndelse af den historiske, bibelske Kristus som Frelser og Herre med henblik på at overtale mennesker til personligt at komme til ham og blive forsonet med Gud ... Resultaterne af evangelisering inkluderer lydighed mod Kristus, indlemmelse i hans kirke og ansvarlig tjeneste i verden ... Det er vor påstand, at evangelisering og socio-politisk engagement begge dele hører med til vor kristne pligt. For begge er nødvendige udtryk for vor lære om Gud og mennesket, vor kærlighed til vor næste og vor lydighed mod Jesus Kristus ... Frelsen, vi forkynder, bør forvandle os i helheden af vort personlige og samfundsmæssige ansvar. Tro uden gerninger er død.«⁶⁰

Integreret mission er en proklamation og demonstration af evangeliet

»Integreret mission er en proklamation og demonstration af evangeliet. Det drejer sig ikke kun om, at evangelisering og socialt engagement skal gøres sideløbende. Snarere er det sådan, at i integreret mission har vor proklamation sociale konsekvenser, idet vi kalder men-

nesker til kærlighed og omvendelse på alle områder af livet. Og vort sociale engagement har evangeliserende konsekvenser, idet vi vidner om Jesu Kristi forvandlende nåde. Hvis vi ignorerer verden, forråder vi Guds ord, der sender os ud for at tjene verden. Hvis vi ignorerer Guds ord, har vi ikke noget at bringe til verden.«⁶¹

Vi forpligter os til den integrerede og dynamiske udøvelse af alle dimensioner af mission, som Gud kalder sin kirke til.

- Gud befaler os at gøre Guds sande åbenbaring og evangeliet om Guds frelsende nåde ved Jesus Kristus kendt for alle folk, idet vi kalder alle folk til omvendelse, tro, dåb og lydigt discipelskab.
- Gud befaler os at afspejle hans eget sindelag gennem barmhjertig omsorg for de nødlidende og at vise gudsrigets værdier og kraft ved at stræbe efter retfærdighed og fred og ved at have omsorg for Guds skaberværk.

Som reaktion på Guds grænseløse kærlighed til os i Kristus og ud af vor overstrømmende kærlighed til ham indvier vi os selv på ny med Helligåndens hjælp til helt og fuldt at adlyde alt, hvad Gud befaler, med selvfornægtende ydmyghed, glæde og mod. Vi fornyer denne pagt med Herren, den Herre som vi elsker, fordi han elskede os først.

NOTER

1. Gal 5,6. Joh 14,21. 1 Joh 4,9-19.
2. Matt 22,37-40. Rom 13,8-10.
Gal 5,22. 1 Pet 1,22.
1 Joh 3,14; 4,7-21. Joh 13,34-35.
Joh 1,18. 1 Joh 4,12. 1 Thess 1,3.
1 Kor 13,8,13.
3. 5 Mos 7,7-9. Hos 2,19-20; 11,1.
Sl 103; 145,9.13.17. Gal 2,20.
5 Mos 10,12-19.
4. 5 Mos 6,4-5. Matt 22,37.
3 Mos 19,18.34. Matt 5,43-45.
Joh 15,12. Ef 4,32. Joh 3,16-17.
5. Rom 5,5. 2 Kor 5,14. Åb 2,4.
6. 5 Mos 4,35.39.
Sl 33,6-9. Jer 10,10-12. 5 Mos 10,14.
Es 40,22-24. Sl 33,10-11.13-15;
96,10-13; 36,6. Es 45,22.
7. 5 Mos 4 og 6.
8. John Stott, *The Message of Romans, The Bible Speaks Today*. (Leicester and Downers Grove: Intervarsity Press, 1994) s. 53.
9. Sl 138,2.
10. Joh 14,6. Rom 8,14-15. Matt 6,9.
Joh 14,21-23.
11. 5 Mos 32,6.18; 1,31; 8,5. Es 1,2.
Mal. 1,6. Jer 3,4, 19; 31,9. Hos 11,2.
Sl 103,13. Es 63,16; 64,8-9.
12. Joh 3,16. 1 Joh 3,1. Rom 8,32.
Hebr 9,14. Gal 2,20; 1,3-5.
13. Matt 5,9.16.43-48;
6,4.6.14-15.18.25-32; 7,21-23.
14. Joh 1,3. 1 Kor 8,4-6. Hebr 1,2.
Kol 1,15-17. Sl 110,1. Mark 14,61-64.
Ef 1,20-23. Åb 1,5; 3,14; 5,9-10.
Rom 2,16. 2 Thess 1,5-10. 2 Kor 5,10.
Rom 14,9-12. Matt 1,21. Luk 2,30.
ApG 4,12; 15,11. Rom 10,9. Tit 2,13.
Hebr 2,10; 5,9; 7,25. Åb 7,10.
15. Luk 6,46. 1 Joh 2,3-6. Matt 7,21-23.
16. Matt 16,16. Joh 20,28. 1 Pet 1,8.
1 Joh 3,1-3. ApG 4,12.
17. 1 Mos 1,1-2. Sl 104,27-30. Job 33,4.
2 Mos 35,30-36,1. Dom 3,10;
6,34; 13,25. 4 Mos 11,16-17. 29.
Es 63,11-14. 2 Pet 1,20-21.
Mika 3,8. Neh 9,20.30. Zak 7,7-12.
Es 11,1-5; 42,1-7; 61,1-3; 32,15-18.
Ez 36,25-27; 37,1-14. Joel 2,28-32.
18. ApG 2. Gal 5,22-23. 1 Pet 1,2. Ef 4,3-6.
1 Kor 12,4-11. Joh 20,21-22;
14,16-17.25-26; 16,12-15. Rom 8,26-27.
Ef 6,10-18. Matt 10,17-20. Luk 21,15.
19. Sl 119,47.97. 2 Tim 3,16-17.
2 Pet 1,21.
20. 5 Mos 30,14. Matt 7,21-17. Luk 6,46.
Jak 1,22-24.
21. Manila-manifestet, afsnit 7.
Tit 2,9-10.
22. Sl 145,9.13.17; 104,27-30; 50,6.
Mark 16,15. Kol 1,23. Matt 28,17-20.
Hab 2,14.
23. Sl 24,1. 5 Mos 10,14.
24. Kol 1,15-20. Hebr 1,2-3.
25. ApG 17,26. 5 Mos 32,8.
1 Mos 10,31-32; 12,3. Åb 7,9-10;
21,24-27.
26. ApG 10,35; 14,17; 17,27.
27. Sl 145,9.13.17; 147,7-9.
5 Mos 10,17-18.
28. 1 Mos 18,19. 2 Mos 23,6-9.
5 Mos 16,18-20. Job 29,7-17.
Sl 72,4.12-14; 82. Ordsp 31,4-9.
Jer 22,1-3. Dan 4,27.
29. 2 Mos 22,21-27. 3 Mos 19,33-34.
5 Mos 10,18-19; 15,7-11. Es 1,16-17;
58,6-9. Am 5,11-15.21-24. Sl 112.
Job 31,13-23. Ordsp 14,31; 19,17;
29,7. Matt 25,31-46. Luk 14,12-14.
Gal 2,10. 2 Kor 8-9. Rom 15,25-27.
1 Tim 6,17-19. Jak 1,27; 2,14-17.
1 Joh 3,16-18.
30. *Lausanne-pagten*, paragraf 5.
31. 3 Mos 19,34. Matt 5,43-44.
32. Matt 5,38-39. Luk 6,27-29; 23,34.
Rom 12,17-21. 1 Pet 3,18-23;
4,12-16.

33. Rom 13,4.
34. 1 Joh 2,15-17.
35. 1 Mos 3,2. 2 Thess 1,9.
36. Mark 1,1,14-15. Rom 1,1-4; Rom 4. 1 Kor 15,3-5. 1 Pet 2,24. Kol 2,15. Hebr 2,14-15. Ef 2,14-18. Kol 1,20. 2 Kor 5,19.
37. Rom 4. Fil 3,1-11. Rom 5,1-2; 8,1-4. Ef 1,7. Kol 1,13-14. 1 Pet 1,3. Gal 3,26-4,7. Ef 2,19-22. Joh 20,30-31. 1 Joh 5,12-13. Rom 8,31-39.
38. Rom 1,16.
39. Gal 5,6.
40. Ef 2,10.
41. Jak 2,17.
42. Tit 2,11-14.
43. Rom 15,18-19; 16,19. 2 Kor 9,13.
44. Rom 1,5; 16,26.
45. 1 Mos 15,6. Gal 6,6-9. Hebr 11,8. 1 Mos 22,15-18. Jak 2,20-24.
46. Rom 8,4.
47. Joh 14,21.
48. 1 Joh 2,3.
49. 2 Thess 2,13-14. 1 Joh 4,11. Ef 5,2. 1 Thess 1,3; 4,9-10. Joh 13,35.
50. Joh 13,34-35; 17,21.
51. 2 Kor 8,13-15.
52. Hebr 13,1-3. 1 Kor 12,26. Åb 1,9.
53. Åb 3,17-20.
54. Ef 1,9-10. Kol 1,20. 1 Mos 1-12. Åb 21-22.
55. 1 Pet 2,9-12.
56. Joh 15,13. 1 Joh 3,16.
57. Joh 12,24-25.
58. 2 Kor 12,9-10; 4,7-10.
59. *Manila-manifestet* § 12.
60. *Lausanne-pagten*, afsnit 4 og 5.
61. *The Micah Declaration on Integral Mission*.

ANDEN DEL

Kaldet fra Cape Town til handling for den verden vi tjener

INTRODUKTION

Vor pagt med Gud knytter kærlighed og lydighed sammen. Gud glæder sig over at se vore 'gerninger i troen' og vort 'arbejde i kærligheden',¹ for 'hans værk er vi, skabt i Kristus Jesus til gode gerninger, som Gud forud har lagt til rette for os at vandre i'.²

Som medlemmer af Jesu Kristi verdensomspændende kirke har vi bestræbt os på at lytte til Guds røst ved Helligånden. Vi har lyttet til hans røst gennem hans skrevne ord i udlægningen af Efeserbrevet og gennem røster fra hans folk rundt om i verden. Vore seks overordnede temaer for kongressen giver os et grundlag, der hjælper os til at fokusere på de udfordringer, Kristi verdensomspændende kirke står overfor, og på vore prioriteringer for fremtiden. Vi siger ikke hermed, at disse forpligtelser er de eneste, som kirken skal forholde sig til, eller at prioriteringerne overalt er de samme.

I AT VIDNE OM KRISTI SANDHED I EN PLURALISTISK, GLOBALISERET VERDEN

1 SANDHEDEN OG KRISTI PERSON

Jesus Kristus er universets sandhed. Fordi Jesus er sandheden, er sandheden i Kristus (i) personlig såvel som principiel, (ii) universel såvel som kontekstuel, (iii) endegyldig såvel som aktuel.

A) Som disciple af Kristus er vi kaldet til at være sandfærdige.

1. Vi må leve sandheden. At leve sandheden er at være Jesu ansigt, hvorigennem evangeliets herlighed åbenbares for forblindede sind. Mennesker vil se sandheden i de menneskers ansigt, der lever deres liv for Jesus i trofasthed og kærlighed.
2. Vi må forkynde sandheden. En mundtlig forkyndelse af evangeliets sandhed forbliver af største betydning i vor mission. Dette kan ikke adskilles fra at leve sandheden. Ord og gerninger må følges ad.

B) Vi tilskynder kirkeledere, præster og evangelister til at prædike og undervise om evangeliet i al dets fylde, sådan som Paulus gjorde, i hele dets kosmiske rækkevidde og sandhed. Vi må ikke blot præsentere evangeliet som et tilbud om individuel frelse eller en bedre løsning, end andre guder kan

Vi må ikke blot præsentere evangeliet som et tilbud om individuel frelse

give, men som Guds plan for hele universet i Kristus. Undertiden kommer mennesker til Kristus for at få opfyldt et personligt behov, men de bliver hos Kristus, når de ser, at han er sandheden.

2 SANDHEDEN OG PLURALISMENS UDFORDRING

Kulturel og religiøs pluralisme er en kendsgerning, og kristne i for eksempel Asien har levet med den i århundreder. Forskellige religioner hævder hver især, at vejen til sandheden findes hos dem. De fleste søger at respektere de andre religioners rivaliserende krav på sandheden og leve side om side med dem. Den postmoderne, relativistiske pluralisme er imidlertid anderledes. Dens ideologi tillader ingen absolut eller universel sandhed. Ganske vist er den tolerant over for holdninger, der hævder at være sandheden, men den anser dem ikke for at være andet end kulturelle tankekonstruktioner. (Denne holdning er logisk set selvdestruktiv, for den insisterer på én absolut sandhed, nemlig at der ikke findes nogen absolut sandhed). En sådan pluralisme insisterer på 'tolerance' som en ultimativ værdi, men den kan antage undertrykkende former i lande, hvor sekularismen eller en aggressiv ateisme dominerer den offentlige debat.

A) Vi længes efter at se større engagement i det slidsomme arbejde med at fremlægge en robust apologetik. Dette må ske på to niveauer:

1. Vi må finde, udruste og bede for dem, der på et højt intellektuelt niveau kan argumentere for og forsvare den bibelske sandhed i den offentlige debat.
2. Vi opfordrer kirkeledere og præster til at udruste alle de troende med mod og redskaber til at fortælle sandheden med profetisk relevans for den indbyrdes samtale i deres omgivelser og således gøre sig gældende i et ethvert aspekt af den kultur, vi lever i.

Vi længes efter at se større engagement i det slidsomme arbejde med at fremlægge en robust apologetik

3 SANDHEDEN OG ARBEJDSPLADSEN

Bibelen viser os, at Guds sandhed om menneskets arbejde er en del af Guds gode vilje med skaberværket. Bibelen bringer hele vort arbejdsliv inden for tjenestens sfære, idet vi tjener Gud i vore forskellige professioner. Imidlertid har det falske skel mellem helligt og sekulært gennemtrængt kirkens måde at tænke og handle på. Dette skel siger, at religiøs aktivitet har med Gud at gøre, hvilket anden aktivitet ikke har. De fleste kristne tilbringer det meste af deres tid med et arbejde, som de måske ikke tillægger nogen videre åndelig værdi (såkaldt sekulært arbejde). Men Gud er Herre over alle aspekter af livet. 'Hvad I end gør, gør det af hjertet – for Herren og ikke for mennesker,'³ sagde Paulus til slaver på den hedenske arbejdsplads.

Til trods for de enorme muligheder, der er for det livsforvandlende evangelium på arbejdspladsen, hvor voksne kristne har de fleste af deres relationer med ikke-kristne, har kun få kirker haft blik for at udruste deres medlemmer til at gribe denne mulighed. Vi har svigtet med hensyn til at betragte arbejdet som betydningsfuldt i sig selv og i bibelsk perspektiv, idet vi ikke har bragt hele livet ind under Kristi herredømme.

A) Vi ser dette skel mellem sekulært og helligt som en væsentlig hindring for mobiliseringen af hele Guds folk i Guds mission, og vi opfordrer kristne over hele verden til at afvise dets ubibelske grundlag og skadelige virkninger. Vi anfægter tendensen til at se menighedsarbejde og mission (lokalt såvel som

Vi ser dette skel mellem sekulært og helligt som en væsentlig hindring

tværkulturelt) som en opgave, der hovedsagelig påhviler de af menighederne aflønnede præster og missionærer, som jo kun udgør en lille procentdel af hele Kristi legeme.

B) Vi opmuntrer alle troende til at acceptere og fastholde, at deres eget daglige arbejde og mission er at være, hvor Gud har kaldet dem til at arbejde. Vi opfordrer præster og menighedsledere til at støtte mennesker i en sådan

tjeneste – i samfundet og på arbejdspladsen – til 'at udruste de hellige til at gøre tjeneste' i alle aspekter af deres tilværelse.

C) Vi har brug for en intensiv indsats for at oplære hele Guds folk i et disciplenskab, der omfatter alle sider af tilværelsen, hvilket vil sige at leve, tænke, arbejde og tale ud fra et bibelsk verdenssyn og med missional indsats på ethvert område og i enhver situation i dagligt liv og arbejde.

Kristne med mange forskellige kompetencer, erhverv og professioner kan ofte rejse til steder, hvor traditionelle menighedsplantere og evangelister ikke kan komme. Hvad disse 'teltmagere' og forretningsfolk gør på arbejdspladsen, må værdsættes som et aspekt af de lokale menigheds tjeneste.

D) Vi opfordrer menighedsledere til at forstå den strategiske betydning af tjenesten på arbejdspladsen og til at mobilisere, udruste og udsende deres menighedsmedlemmer som missionærer på arbejdspladsen, både i deres eget nære samfund og i lande, der er lukket for traditionelle former for evangelisk vidnesbyrd.

E) Vi opfordrer missionsledere til at integrere 'teltmagere' helt og fuldt i den globale missionsstrategi.

4 SANDHEDEN OG DE GLOBALISEREDE MEDIER

Vi vil engagere os selv på ny i en kritisk og kreativ brug af medier og teknologi som en måde at præsentere sandheden om Kristus på i vores mediekultur. Det må vi gøre som Guds ambassadører for sandhed, nåde, kærlighed, fred og retfærdighed.

Vi kan se følgende væsentlige behov:

A) Medie-bevidsthed: at hjælpe mennesker med at udvikle en mere kritisk bevidsthed om de bud-

Vi vil engagere os selv på ny i en kritisk og kreativ brug af medier

skaber, de modtager, og om livssynet bag dem. Medierne kan være neutrale og undertiden positive over for evangeliet. Men de bruges også til at formidle pornografi, vold og grådighed. Vi opfordrer præster og menigheder til at se disse problemer i øjnene og undervise og vejlede de troende, så de kan modstå presset og fristelserne.

B) Medie-tilstedeværelse: at udvikle autentiske og troværdige kristne rollemodeller og kommunikatorer til de almindelige nyhedsmedier og underholdningsmedier og at anbefale disse karrierer som en værdig måde at øve en kristen indflydelse på.

C) Medie-tjeneste: at udvikle en kreativ, kombineret og interaktiv brug af 'traditionelle', 'gamle' og 'nye' medier til at kommunikere evangeliet om Kristus i en holistisk, bibelsk kontekst.

5 SANDHEDEN OG KUNSTEN I MISSION

Vi har kreativitetens gave, fordi vi bærer Guds billede. Kunsten er i sine mange former en integreret del af, hvad vi foretager os som mennesker, og kan afspejle noget af Guds skønhed og sandhed. Når kunstnere er bedst, er de formidlere af sandheden, og således udgør de forskellige former for kunst en vigtig måde at formidle evangeliets sandhed på. Drama, dans, fortælling, mu-

Vi har kreativitetens gave, fordi vi bærer Guds billede

sik og visuelle billeder kan både være udtryk for vores brudte forhold til Gud og for det håb, der har sit centrum i evangeliet om, at alt vil blive nyt.

I verdensmissionen er kunsten en ubrugt ressource. Vi opfordrer aktivt til større kristent engagement inden for de forskellige kunstarter.

A) Vi længes efter at se kirken i alle kulturer engagere sig energisk i kunst som en kontekst for mission ved at:

1. Bringe kunsten tilbage i de troendes liv som en gyldig og værdifuld komponent i vort kald til discipelskab.
2. Støtte dem, der har kunstneriske evner – især vore brødre og søstre i Kristus, så de kan udfolde sig i deres arbejde.
3. Lade kunstarterne tjene som et gæstfrit miljø, hvori vi kan acceptere og lære næsten og den fremmede at kende.
4. Respektere kulturelle forskelle og værdsætte lokale kunstneriske udtryk.

6 SANDHEDEN OG DE NYE TEKNOLOGIER

Dette århundrede kaldes ofte 'bio-tek-århundredet' med fremskridt inden for alle de nye teknologier (bio, info/digital, nano, virtual reality, kunstig intelligens og robotics). Dette har store konsekvenser for kirken og for missionen, især i forhold til den bibelske sandhed om, hvad det vil sige at være menneske. Det er vigtigt, at vi arbejder for en autentisk kristen reaktion og praktisk handling på den politiske arena for at sikre, at teknologien ikke bliver brugt til at manipulere, fordreje og ødelægge, men til at bevare og bedre opfylde, hvad det vil sige at være mennesker, som Gud har skabt i sit eget billede. Vi opfordrer:

A) Lokale menighedsledere til (i) at opmuntre, støtte og stille spørgsmål til menighedsmedlemmer, som i kraft af deres profession er beskæftiget med videnskab, teknologi, sundhedsvæsen og politik og (ii) over for teologisk motiverede studerende at påpege behovet for, at kristne engagerer sig på disse områder.

B) Præsteseminarier til at inkludere disse områder i deres pensum, så fremtidige menighedsledere og teologiske lærere udvikler en kvalificeret kristen kritik af de nye teknologier.

C) Teologer og kristne i politik, erhvervsliv, på universiteterne og tekniske områder til at danne landsdækkende eller regionale 'tænketanke' eller partnerskaber til at arbejde med nye teknologier og med en røst, som er bibelsk og relevant, og til at påvirke udformningen af politikken.

D) Alle lokale kristne menigheder til at udvise respekt for menneskelivets unikke værdighed og hellighed ved praktisk og holistisk omsorg, der integrerer de fysiske, emotionelle, relationelle og åndelige aspekter af vor skabthed.

7 SANDHEDEN OG DEN OFFENTLIGE ARENA

Politik, erhvervsliv og højere uddannelser er områder, der griber ind i hinanden og har en kraftig indflydelse på ethvert folks værdier og definerer, menneskeligt talt, kirkens frihed.

A) Vi opmuntrer Kristi efterfølgere til at engagere sig aktivt i disse sfærer, både i offentlig tjeneste og på privat initiativ for at forme samfundsværdierne og påvirke den offentlige debat. Vi opmuntrer til støtte for Kristus-centrerede skoler og læreanstalter, som har fokus på bibelsk sandhed og en høj akademisk standard.

B) Korruption fordømmes i Bibelen. Den underminerer økonomisk udvikling, fordrejer en retfærdig beslutningsproces og ødelægger den sociale sammenhæng. Intet land kan sige sig fri for korruption. Vi opfordrer kristne i erhvervslivet, især unge selvstændige forretningsfolk, til at tænke kreativt over, hvordan de bedst kan modstå denne svøbe.

C) Vi opmuntrer unge kristne akademikere til at overveje en karriere ved et sekulært universitet for at (i) undervise og (ii) udvikle deres videnskabsgren fra et bibelsk perspektiv og dermed påvirke deres fagområde. Vi bør ikke forsømme den akademiske verden.⁴

II AT VÆRE REDSKABER FOR KRISTI FRED I VOR DELTE OG SPLITTEDE VERDEN

1 FREDEN SOM KRISTUS TILVEJBRAGTE

Forsoning med Gud kan ikke adskilles fra forsoning med andre mennesker. Kristus, som er vor fred, tilvejebragte fred ved sin død på korset og prædikede fred for den delte verden af jøder og hedninger. Guds folks enhed er både en kendsgerning (han gjorde de to parter til ét') og en opgave at ('fastholde Åndens enhed med fredens bånd'). Guds plan for integration af hele skabningen i Kristus har som forbillede den etniske forsoning af Guds nye menneskehed. Sådan er den evangeliets kraft, der blev lovet Abraham.⁵

Vi erklærer, at selv om det jødiske folk ikke var fremmede for Guds pagter og løfter, sådan som Paulus beskriver hedningerne, har de ikke desto mindre behov for forsoning med Gud gennem Messias Jesus. Der er ingen forskel, sagde Paulus, mellem jøde og hedning, hvad synd angår; ligeledes er der heller ingen forskel, hvad frelse angår. Kun i og ved korset kan begge parter have adgang til Gud Fader ved den ene Ånd.⁶

A) Vi vil derfor fortsat fremhæve nødvendigheden af, at hele kirken deler de gode nyheder om Jesus som Messias, Herre og Frelser med jøder. Og i Romerbrevets ånd (kap. 14-15) tilskynder vi hedningekristne til at acceptere, opmuntre og bede for de messianske jøder og deres vidnesbyrd blandt deres eget folk.

Forsoning med Gud kan ikke adskilles fra forsoning med andre mennesker

Guds plan for integration af hele skabningen i Kristus har som forbillede den etniske forsoning af Guds nye menneskehed

Forsoning med Gud og mennesker er også grundlaget for og motivationen til at søge den retfærdighed, som Gud kræver, og uden hvilken, siger Gud, der ikke kan være fred. Ægte og varig forsoning kræver, at man erkender fortidige og nutidige synder, angreder over for Gud, bekender over for den forurettede part og søger og modtager tilgivelse. Det medfører også, at kirken bestræber sig på at søge retfærdighed eller i nogle tilfælde oprejsning for dem, der har lidt på grund af vold og undertrykkelse.

B) Vi længes efter at se Kristi verdensomspændende kirke, de der er blevet forsonet med Gud, leve vor forsoning med hinanden ud, optaget af opgaven og kampen for i Kristi navn at stifte den fred, Bibelen taler om.

2 KRISTI FRED I ETNISKE KONFLIKTER

Etnisk mangfoldighed er Guds gave og plan og skabt af ham.⁷ Den er blevet ødelagt af menneskelig synd og stolthed, hvilket har resulteret i forvirring, strid, vold og krig nationerne imellem. Der vil imidlertid være etnisk mangfoldighed i den nye skabelse, når mennesker fra alle folkeslag, stammer og tungemål vil samles som det forløste Guds folk.⁸ Vi bekender, at vi ofte har forsømt at tage etnisk identitet alvorligt og værdsat den, som Bibelen gør – i skabelse og genløsning. Vi kommer til kort, når vi ikke respekterer andres etniske identitet, og når vi ignorerer de dybe sår, som en sådan vedvarende mangel på respekt forårsager.

A) Vi tilskynder præster og menighedsledere til at forkynde den bibelske sandhed om etnisk mangfoldighed. Vi må positivt bekræfte alle menighedsmedlemmer i deres etniske identitet. Men vi må også vise, hvordan vor etniske loyalitet er inficeret af synden, gøre det klart for de troende, at vor etniske identitet altid må være underordnet vor genløste identitet som den nye menneskehed i Kristus ved korset.

Vi vedgår med sorg og skam kristnes medskyld i nogle af de mest destruktive forekomster af etnisk vold og undertrykkelse og den stærkt beklagelige tavs-

hed fra store dele af kirken, når sådanne konflikter har fundet sted. Disse inkluderer racismens og slaveriets historie og arv, Holocaust, apartheid, 'etnisk udrensning', sekterisk vold mellem kristne, decimering af oprindelige folk, interreligiøs, politisk og etnisk vold, palæstinenserne's lidelser, undertrykkelse under kastesystemet, udryddelse af stammer. Kristne, som ved deres handling eller mangel på samme bidrager til, at verden er gået af led, underminerer alvorligt vort vidnesbyrd om fredens evangelium. Derfor:

B) For evangeliets skyld, udtrykker vi vor sorg over, at kristne har deltaget i etnisk vold, uretfærdighed eller undertrykkelse, og vi kalder til anger og omvendelse for det. Også for de mange gange, kristne har været medskyldige i sådanne ugerninger ved deres tavshed, ligegyldighed eller formodede neutralitet eller ved at give mangelfuld eller urigtig teologisk retfærdiggørelse for disse.

*For evangeliets skyld,
udtrykker vi vor sorg
over, at kristne har
deltaget i etnisk vold*

Hvis evangeliet ikke er dybt forankret i konteksten, så det udfordrer og forvandler de tilgrundliggende verdensanskuelser og uretfærdige systemer, vil kristen loyalitet, når de onde dage kommer, blive kasseret som en uønsket kappe, og folk vil vende tilbage til deres tidligere loyaliteter og handlinger. Evangelisering uden discipelskab eller vækkelse uden radikal lydighed mod Kristi bud er ikke blot mangelfuld, det er farligt.

*Evangelisering uden
discipelskab eller
vækkelse uden radikal
lydighed mod Kristi
bud er ikke blot man-
gelfuld, det er farligt*

Vi længes efter den dag, da kirken vil være verdens mest lysende forbillede på etnisk forsoning og dens mest aktive fortalere for konfliktløsning.

En sådan forhåbning, rodfæstet i evangeliet, kalder os til:

C) *At tage imod evangeliets forsonende kraft i al det fylde og forkynde det i overensstemmelse hermed.* Dette indebærer en fuld bibelsk forståelse af forsoningen: at Jesus ikke blot bar vor synd på korset for at forsone os med Gud, men at han også tilintetgjorde vort fjendskab for at forsone os med hinanden.

D) *At begynde at leve forsoningens livsstil.* I praksis demonstreres dette, når kristne

1. tilgiver deres forfølgere, alt imens de har mod til at anfægte uretfærdighed på andres vegne
2. yder hjælp og gæstfrihed til næsten 'på den anden side' af en konflikt og tager initiativ til at krydse barrierer for at søge forsoning
3. fortsætter med at vidne om Kristus i voldelige sammenhænge og er villige til at lide, endog dø, frem for at tage del i ødelæggelse eller hævnakter
4. engagerer sig i den langvarige helingsproces efter konflikter og gør kirken til et sikkert sted, hvor der er tilflugt og heling for alle, også tidligere fjender.

E) *At være et eksempel og en formidler af håb.* Vi vidner om Gud, som i Kristus forsonede verden med sig selv. Det er alene i Kristi navn og i sejren fra hans kors og opstandelse, at vi har myndighed til at konfrontere de dæmoniske ondskabens magter, der forværrer menneskers konflikter, og til at have kraft til at formidle hans forsonende kærlighed og fred.

3 KRISTI FRED FOR DE FATTIGE OG UNDERTRYKTE

Det bibelske fundament for vor stræben efter retfærdighed og shalom for de undertrykte og de fattige er sammenfattet i Cape Town-erklæringen, sektion 7(c). På det grundlag længes vi efter en kraftigere kristen indsats mod:

Slaveri og menneskehandel

I dag lever flere mennesker i slaveri rundt om i verden (anslået 27 millioner) end for to hundrede år siden, da Wilberforce kæmpede for afskaffelsen af den transatlantiske slavehandel.

Alene i Indien mener man, at 15 millioner børn lever som slaver. Kastesystemet undertrykker lavkaste-grupper og ekskluderer kasteløse. Men desværre er den kristne kirke selv mange steder inficeret af de samme former for diskrimination. Den globale kirke må i fællesskab protestere mod, hvad der i virkeligheden er et af verdens ældste slavesystemer. Men hvis en sådan global indsigelse skal have nogen autenticitet, må kirken afvise enhver form for ulighed og diskrimination inden for kirken selv.

I dag lever flere mennesker i slaveri rundt om i verden end for to hundrede år siden

Migration i et ikke tidligere set omfang i verden i dag har af mange forskellige grunde ført til menneskehandel på alle kontinenter, til udbredt slavebinding af kvinder og børn i sexindustrien og til misbrug af børn gennem tvangsarbejde eller militærtjeneste.

A) Lad os som verdensomspændende kirke rejse os til kamp mod menneskehandelens ondskab og tale og handle profetisk for at 'sætte undertrykte i frihed'. Dette må inkludere, at man tager fat på de sociale, økonomiske og politiske faktorer, der nærer den handel. Verdens slaver råber til Kristi globale kirke: 'Sæt vore børn fri. Sæt vore kvinder fri. Vær vor røst. Vis os det nye samfund, som Jesus lovede.'

Fattigdom

Vi går helhjertet ind for hele Bibelens vidnesbyrd, som viser os Guds ønske om systematisk økonomisk retfærdighed såvel som personlig medfølelse, respekt og gavmildhed over for fattige og nødlidende. Vi glæder os over, at dette vigtige aspekt af Bibelens lære er blevet mere integreret i vor missionsstrategi og praksis, ligesom det var for urmenigheden og apostlen Paulus.⁹

Lad os derfor:

B) Erkende den store mulighed, som *Millennium Development Goals* (FN's handlingsplan for bekæmpelse af fattigdom), har præsenteret for den lokale og globale kirke. Vi opfordrer kirkerne til at tale denne målsætnings sag for deres regeringer og til at deltage i bestræbelserne for at nå disse mål, for eksempel *Micah Challenge* (international kampagne, som opmuntrer kristne til at støtte Millennium Development Goals).

C) Have mod til at sige, at verden ikke kan behandle, endsige løse fattigdommens problem uden også at forholde sig til den umådeholdne rigdom og grådighed. Evangeliet går i rette med afgudsdyrkelse i form af en omsiggribende forbrugerisme. Som dem, der tjener Gud og ikke mammon, er vi kaldet

Evangeliet går i rette med afgudsdyrkelse i form af en omsiggribende forbrugerisme

til at se i øjnene, at grådighed forværrer fattigdommen, og til at afvise den. Samtidig glæder vi os over, at evangeliet inkluderer de rige i dets kald til omvendelse og indbyder dem til fællesskab med dem, der er forvandlet af den tilgivende nåde.

4 KRISTI FRED FOR MENNESKER MED ET HANDICAP

Handicappede mennesker udgør en af de største minoritetsgrupper i verden og anslås at udgøre mere end 600 millioner. Flertallet af disse lever i de mindst udviklede lande og er blandt de fattigste af de fattige. Selv om fysisk eller psykisk svækkelse er en del af handicappede menneskers dagligdag, er de fleste også handicappet af sociale holdninger, uretfærdighed og manglende adgang til ressourcer. Hjælpen til handicappede mennesker standser ikke med omsorg for deres medicinske eller fysiske behov; det involverer, at man kæmper side om side med dem, deres plejere og deres familier for deres lighed og naturlige plads, både i samfundet og i kirken. Gud kalder os til gensidigt venskab, respekt, kærlighed og retfærdighed.

A) Lad os som kristne over hele verden afvise de kulturelle fordomme om de handicappede, for som apostlen Paulus sagde: 'Altså kender vi fra nu af ingen rent menneskeligt'.¹⁰ Skabt i Guds billede har vi alle gaver, som Gud kan bruge i sin tjeneste. Vi forpligter os ikke blot til at tjene handicappede mennesker, men til at modtage den tjeneste, som handicappede kan bidrage med.

B) Vi opfordrer kirke- og missionsledere til ikke blot at tænke på mission blandt de handicappede, men til at erkende, anerkende og hjælpe med den missionale kaldelse af handicappede troende selv som en del af Kristi legeme.

C) Det bedrøver os, at så mange handicappede mennesker har fået at vide, at deres sygdom skyldes personlig synd, mangel på tro eller uvillighed til at blive helbredt. Vi afviser, at Bibelen lærer dette som en universel sandhed.¹¹ En sådan falsk lære er sjælesørgerisk ufølsom og åndeligt forkrøblende; den lægger en byrde af skyld og knuste forhåbninger oven på den byrde, handicapet er i sig selv.

D) Vi forpligter os til at gøre vore kirker til inkluderende steder med lighed for handicappede mennesker og at stå sammen med dem i kampen mod fordomme og i forsvaret for deres behov i samfundet som sådan.

Vi forpligter os til at gøre vore kirker til inkluderende steder med lighed for handicappede mennesker

5 KRISTI FRED FOR MENNESKER, SOM LEVER MED HIV

Hiv-aids er en alvorlig krise i mange lande. Millioner er smittet med hiv, også mange i vore kirker, og millioner af børn har mistet deres forældre på grund af aids. Gud kalder os til at vise hans dybe kærlighed og medfølelse med alle dem, der er smittet og berørt af det, og at gøre alt, hvad der er muligt, for at redde liv. Vi tror, at Jesu undervisning og eksempel – såvel som den forvandlende kraft i hans kors og opstan-

I hans kors og opstandelse

delse – er vigtige for det holistiske evangeliesvar til hiv-aids, som vor verden i den grad behøver.

A) Vi forkaster og tager afstand fra al fordømmelse, fjendtlighed, brænde-mærkning og diskrimination af dem, der har hiv-aids. Den slags er en synd og en skændsel for Kristi legeme. Vi har alle syndet og mistet herligheden fra Gud; vi er blevet frelst alene af nåde, og vi bør være sene til at dømmе, hurtige til at genoprette og tilgive. Vi erkender også med bedrøvelse og med-følelse, at mange af dem, der smittes med hiv-aids, ikke selv er skyld i det og ofte er blevet det gennem omsorg for og pleje af andre.

B) Vi længes efter at se alle præster foregå andre med et godt eksempel på seksuel renhed og troskab, som Paulus befalede, og lære klart og ofte, at ægteskabet er det eneste sted, hvor den seksuelle forening bør finde sted. Dette er ikke blot nødvendigt, fordi det er Bibelens klare lære, men også fordi hyp-pigheden af mange forskellige seksuelle forhold er en stor del af forklaringen på den hurtige udbredelse af hiv-aids i de mest berørte lande.

C) Lad os som kirke over hele verden tage denne udfordring op i Kristi navn og i Helligåndens kraft. Lad os stå sammen med vore brødre og søstre de steder, der er hårdest ramt af hiv-aids, gennem praktisk støtte, medfølende omsorg (herunder omsorg for enker og forældreløse), sociale og politiske initiativer, uddannelsesprogrammer (særlig dem, der styrker kvinderne) og effektive præventionsstrategier afpasset efter den lokale kontekst. Vi forpligter os til en sådan presserende og profetisk handling som en del af kirkens integrerede mission.

6 KRISTI FRED FOR HANS LIDENDE SKABERVÆRK

Vores bibelske mandat i forhold til Guds skaberværk fremgår af Cape Town-erklæringen, sektion 7 (a). Alle er kaldet til at være forvaltere af den rigelige overflod i Gud gode skaberværk. Vi er bemyndiget til at udøve gudfrygtigt herredømme ved at bruge det til menneskelig velfærd og opfyldelsen af men-

neskelige behov, for eksempel ved landbrug, fiskeri, minedrift, energiproduktion, ingeniørvirksomhed, byggevirksomhed, handel og lægevidenskab. Idet vi gør dette, er det også blevet pålagt os at have omsorg for jorden og alle dens levende væsner, for jorden tilhører Gud, ikke os. Vi gør dette for Herren Jesu Kristi skyld, som er skaber, ejer, opretholder, genløser og arving til hele skabningen.

Vi beklager den udbredte misbrug og destruktion af jordens ressourcer, deriblandt dens bio-diversitet. Den alvorligste og mest presserende udfordring, som den fysiske verden står overfor i dag, er sandsynligvis truslen om klimaændringer. De vil ramme de fattige lande uforholdsmæssigt hårdt, for det er der, de ekstreme klimaændringer vil være værst, og der, hvor der ikke er store muligheder for at tilpasse sig dem. Fattigdommen i verden og klimaændringerne må behandles sammen og med samme alvor.

Vi opmuntrer kristne verden over til at

A) gå ind for en livsstil, der gør op med forbrugervaner, som er destruktive eller forurenende.

B) benytte sig af legitime midler til at overtale deres regering til at sætte moralske principper over politisk opportuniste i spørgsmål om miljødelæggelse og potentielle klimaændringer.

C) anerkende og opmuntre det missionale kald for (i) kristne, der engagerer sig i den rette anvendelse af jordens ressourcer til menneskelige behov og velfærd gennem landbrug, industri og lægevidenskab, og (ii) kristne, der engagerer sig i beskyttelse og genopretning af jordens dyre- og plantearter og deres levesteder gennem miljøbeskyttelse og agitation. Begge grupper har samme mål, for begge tjener den samme skaber, opretholder og forløser.

Kristne, der engagerer sig i den rette anvendelse af jordens ressourcer

III AT VIRKELIGGØRE KRISTI KÆRLIGHED BLANDT MENNESKER MED EN ANDEN RELIGION

1 'ELSK DIN NÆSTE SOM DIG SELV' – DETTE INKLUDERER MENNESKER MED EN ANDEN RELIGION

I sammenhæng med udsagnene fremsat i *Cape Town-erklæringen*, sektion 7 (d), reagerer vi på vores høje kaldelse som disciple af Jesus Kristus ved at se mennesker med en anden religion som vor næste i bibelsk forstand. De er mennesker skabt i Guds billede, som Gud elsker, og for hvis synder Kristus døde. Vi stræber efter ikke blot at se dem som vores næste, men at adlyde Kristi lære ved at være næste for dem. Vi er kaldet til at være milde, men ikke naive; til at være kritiske og ikke godtroende; til at være på vagt over for de trusler, der kan møde os, men ikke til at være styret af frygt.

Vi er kaldet til at formidle de gode nyheder gennem evangelisering

Vi er kaldet til at formidle de gode nyheder gennem evangelisering, men ikke til at engagere os i uværdigt proselytmageri. *Evangelisering*, hvilket inkluderer, at man efter apostlen Paulus' eksempel argumenterer overbevisende og rationelt, er, at man 'fremlægger det [evangeliet] åbent og ærligt, hvilket giver tilhørerne absolut frihed til selv at tage stilling til det. Vi ønsker at respektere dem, der har en anden tro, og vi tager afstand fra enhver fremgangsmåde, der søger at tvinge dem til omvendelse.¹² *Proselytmageri* er derimod et forsøg på at tvinge andre til at blive 'en af os', 'antage vor religion' eller ligefrem 'tilslutte sig vort trossamfund'.

A) Vi forpligter os til at være samvittighedsfulde og etiske i al vor evangelisation. Vort vidnesbyrd skal være kendetegnet af 'sagtmodighed og gudsfrygt og med en god samvittighed'.¹³ Vi afviser derfor enhver form for vidnesbyrd, der er præget af tvang, bedrag eller respektløshed.

B) I kærlighedens Guds navn angreder vi, at vi har undladt at søge venskab med mennesker med en muslimsk, hinduistisk, buddhistisk eller anden religiøs baggrund. I Jesu ånd vil vi tage initiativ til at vise kærlighed, velvilje og gæstfrihed mod dem.

C) I sandhedens Guds navn nægter vi (i) at fremme løgne og karikaturer om andre religioner, og vi (ii) fordømmer og modsætter os racistisk fordomsfuldhed, had og frygt, som populærpressen og den politiske retorik ophidser til.

D) I fredens Guds navn forkaster vi vold og hævn i vores omgang med mennesker af en anden religion, selv når vi udsættes for voldelige angreb.

E) Vi fastholder den rette plads for dialogen med mennesker af en anden religion, ligesom Paulus gik ind i en debat med jøder og hedninger i synagogen og på offentlige pladser. Som en del af vor kristne mission kombinerer en sådan dialog tillid til Kristus som den unikke og til evangeliets sandhed med respektfuld lytten til andre.

Vi fastholder den rette plads for dialogen med mennesker af en anden religion

2 KRISTI KÆRLIGHED KALDER OS TIL AT LIDE OG NOGLE GANGE TIL AT DØ FOR EVANGELIET

Lidelse kan være nødvendig i vort engagement som vidner om Kristus, ligesom det var for hans apostle og de gammeltestamentlige profeter.¹⁴ Villighed til at lide er en afgørende prøve på vor missions ægthed. Gud kan bruge lidelse, forfølgelse og martyrium til at fremme sin mission. 'Martyriet er en form for vidnesbyrd, som Kristus har lovet særligt at vedkende sig.'¹⁵ Mange kristne, der lever i tryghed og velstand, har brug for atter at høre Kristi kald til at være villig til at lide for ham, for mange andre troende oplever lidelse som prisen for at vidne om Jesus Kristus i en fjendtlig kultur. De har muligvis set deres elskede blive martyrer, eller de er selv blevet udsat for tortur eller

forfølgelse på grund af deres trofaste lydighed; alligevel fortsætter de med at elske dem, der har gjort dem fortræd.

A) Vi hører og husker med tårer og bøn vidnesbyrdene fra dem, der lider for evangeliet. Vi beder om nåde og mod til sammen med dem at 'elske vore fjender', som Kristus befalede os. Vi beder om, at evangeliet må bære frugt de steder, hvor man er så fjendtlige over for dets budbringere. Idet vi sørger over dem, der lider, minder vi os selv om den uendelige sorg, som Gud føler for dem, der modsætter sig og forkaster hans kærlighed, hans evangelium og hans tjenere. Vi længes efter, at de omvender sig og bliver tilgivet og finder glæden ved at blive forsonet med Gud.

3 KÆRLIGHED I HANDLING ER EN ANBEFALING AF NÅDENS EVANGELIUM

'Vi er Kristi vellugt.'¹⁶ Vi er kaldet til at leve og tjene blandt mennesker med en anden religion på en måde, der i den grad er gennemtrængt af Guds vel-

Ved en sådan legemliggjort kærlighed skal vi gøre evangeliet tiltrækkende

lugt, at de kan lugte Kristus, at de kan komme til at smage og se, at Gud er god. Ved en sådan legemliggjort kærlighed skal vi gøre evangeliet tiltrækkende i enhver kulturel og religiøs sammenhæng. Når kristne elsker mennesker med en anden religion ved at vise dem praktisk kærlighed og tjeneste, legemliggør de Guds forvandlende nåde.

I 'æreskulturer', hvor skam og hævn er allieret med religiøs lovished, er 'nåde' et fremmed begreb. I disse sammenhænge er Guds sårbare, selvopofrende kærlighed ikke noget, man kan debattere; den er simpelthen for fremmed, endog frastødende. Her er nåden noget, man skal vænne sig til – i små doser – for dem, der hungrer nok til at turde smage den. Kristi vellugt gennemtrænger gradvis alle, som hans efterfølgere kommer i kontakt med.

A) Vi længes efter, at Gud vil kalde flere mænd og kvinder, som vil binde sig til en lang periode, hvor de er villige til at leve, elske og tjene på vanskelige steder domineret af andre religioner og at bringe duften og smagen af Jesu Kristi nåde til kulturer, hvor det er uønsket og farligt at gøre det. Dette kræver tålmodighed og udholdenhed, undertiden et helt liv, undertiden helt til døden.

4 KÆRLIGHEDEN RESPEKTERER FORSKELLIGE FORMER FOR DISCIPELSKAB

Såkaldte 'insiderbevægelser' findes inden for flere religioner. Disse består af mennesker, der nu følger Jesus som deres Gud og frelser. De mødes i små grupper til fællesskab, undervisning, lovprisning og bøn med fokus på Jesus og Bibelen, mens de fortsat lever med i det sociale og kulturelle liv i den religion, de blev født ind i, deriblandt også elementer af det religiøse liv. Dette er et komplekst fænomen, og der er stor uenighed om, hvordan man skal forholde sig til det. Nogle anbefaler sådanne bevægelser, andre advarer mod faren for synkretisme.

Såkaldte 'insiderbevægelser' findes inden for flere religioner

Synkretisme er imidlertid en fare, der findes blandt os kristne overalt, når vi udtrykker vor tro inden for vor egen kultur. Når vi ser Gud virke på uventede eller uvante måder, bør vi undgå tendensen til hurtigt at (i) klassificere det og promovere det som en ny missionsstrategi eller hurtigt at (ii) fordømme det uden at lytte omhyggeligt til det i dets kontekst.

A) Som Barnabas, der ved sin ankomst til Antiokia blev 'glad og formanede alle til at holde sig til Herren med beslutsomt hjerte',¹⁷ bør vi appellere til alle, hvem dette ligger på sinde, at

- 1) tage den apostolske afgørelse og praksis som deres ledende princip om ikke at 'skabe vanskeligheder for de hedninger, der vender om til Gud'¹⁸

- 2) udvise ydmyghed, tålmodighed og storsind i holdningen til forskellige synspunkter og føre samtaler i fordragelighed og uden gensidig for-dømmelse.¹⁹

5 KÆRLIGHEDEN RÆKKER HÅNDEN UD TIL ADSPREDTE FOLKESLAG

Folk er i bevægelse som aldrig før. Migration er en af de store globale realiteter i vor tid. Det anslås, at 200 millioner mennesker frivilligt eller ufrivilligt lever uden for det land, hvor de er født. Termen 'diaspora' bruges her om mennesker, der af en eller grund har forladt deres fødeland. Mennesker i stort tal fra mange forskellige religiøse baggrunde, deriblandt kristne, lever under diasporaforhold: folk, der af økonomiske grunde er migranter og søger arbejde; folk, der er flygtninge i deres eget land på grund af krig eller naturkatastrofer; flygtninge og asylansøgere; ofre for etnisk udrensning; mennesker, der flygter for religiøs vold og forfølgelse; nødlidende mennesker, hvad enten det skyldes tørke, oversvømmelse eller krig; ofre for fattigdom i landdistrikterne, som flytter til byerne. Vi er overbevist om, at vor tids migrationer ligger inden for Guds missionale planer – uden at vi dermed ignorerer den ondskab og lidelse, der kan være involveret.²⁰

A) Vi opmuntrer kirke- og missionsledere til at erkende og forholde sig til de missionale muligheder, som den globale migration og diasporagrupperne præsenterer, i strategisk planlægning og i målrettet uddannelse og tildeling af ressourcer til dem, der er kaldet til at arbejde iblandt dem.

Vi opmuntrer kristne værtsnationer, som har immigrantgrupper med en anden religiøs baggrund, til at aflægge et vidnesbyrd om Kristi kærlighed

B) Vi opmuntrer kristne værtsnationer, som har immigrantgrupper med en anden religiøs baggrund, til at aflægge et vidnesbyrd om Kristi kærlighed i handling og ord ved at adlyde klare bibelske befalinger om at elske den fremmede, tale den fremmedes

sag, besøge den fængslede, udvise gæstfrihed, slutte venskab, invitere dem ind i vore hjem og yde dem hjælp.²¹

C) Vi opmuntrer kristne, som er en del af en diasporagrube, til at erkende Guds hånd i dette, også under forhold, de måske ikke selv har valgt, og at bruge de muligheder, Gud giver dem for at vidne om Kristus i deres værtsland og at stræbe efter dets velfærd.²² Hvor der er kristne menigheder i pågældende værtsland, opfordrer vi immigrantmenigheder og stedlige menigheder til at lytte til hinanden og lære af hinanden og til sammen at arbejde for at nå alle dele af deres folk med evangeliet.

6 KÆRLIGHEDEN ARBEJDER FOR RELIGIONSFRIHED FOR ALLE MENNESKER

At fastholde menneskerettigheder ved at forsvare religionsfrihed er ikke uforeneligt med at følge korsets vej, når man konfronteres med forfølgelse. Der er ingen modsigelse mellem at være villig til personligt at lide under misbruget eller tabet af egne rettigheder for Kristi skyld og at ville tale deres sag, som under kränkelsen af deres menneskerettigheder ikke har nogen røst. Vi må også skelne mellem at være fortalere for mennesker med en anden religion og at anerkende, at deres tro er sand. Vi kan forsvare andres frihed til at tro og praktisere deres religion uden at acceptere den religion som sand.

A) Lad os stræbe efter religionsfrihed for alle mennesker. Det kræver, at vi over for regeringer går i brechen på vegne af kristne og mennesker med en anden religion, som forfølges.

B) Lad os samvittighedsfuldt adlyde den bibelske belæring om at være gode borgere, at stræbe efter den nations velfærd, som vi lever i, at ære og bede for dem, der har magt og myndighed, at betale vor skat, at gøre godt og søge at leve et fredeligt og stiltfær-

*Lad os samvittighedsfuldt
adlyde den bibelske
belæring om at være
gode borgere*

digt liv. Den kristne er kaldet til at underordne sig øvrigheden, medmindre øvrigheden befaler, hvad Gud forbyder, eller forbyder, hvad Gud befaler. Hvis øvrigheden således tvinger os til at vælge mellem loyalitet mod den og vor højere loyalitet mod Gud, må vi sige nej til øvrigheden, fordi vi har sagt ja til Jesus Kristus som Herre.²³

Midt i alle vore legitime bestræbelser for religionsfrihed for alle mennesker er vort hjertes dybeste længsel, at de alle må lære Herren Jesus Kristus at kende, frit komme til tro på ham og blive frelst og gå ind i Guds rige.

IV AT SKØNNE HVAD DER ER KRISTI VILJE MED HENBLIK PÅ VERDENSEVANGELISATION

1 FOLKESLAG SOM IKKE ER NÅET, OG FOLKESLAG SOM IKKE ER FORSØGT NÅET

Guds hjerte længes efter, at alle mennesker får adgang til kendskabet om Guds kærlighed og hans forsoningsværk gennem Jesus Kristus. Vi erkender med sorg og skam, at der er tusindvis af folkegrupper rundt om i verden, som

Det er folk, som ikke er nået ikke har fået adgang til det gennem et kristent vidnesbyrd. Det er folk, som ikke er nået, i den forstand at der, så vidt vides, ikke er nogen troende og ingen menigheder iblandt dem. Mange af disse folkeslag er heller ikke forsøgt nået, i den forstand at vi ikke i øjeblikket har

kendskab til kirker eller missionselskaber, der forsøger at dele evangeliet med dem. Ja, kun en lille procentdel af kirkens ressourcer (menneskelige såvel som materielle) er rettet mod de mindst nåede folkeslag. Per definition er det folk, der ikke vil bede os om at komme med de gode nyheder, eftersom de ikke kender dem. Men at de findes i vor verden 2000 år efter, at Jesus befalede os at gøre alle folk til hans disciple, er ikke blot en anklage mod os

for ulydighed, ikke blot en form for åndelig uretfærdighed, men også et tavst 'makedonisk kald'.

Lad os som verdensomspændende kirke tage denne udfordring op og:

A) Angre vor blindhed for den fortsatte tilstedeværelse af så mange unåede folkeslag i vor verden og vor manglende iver efter at dele evangeliet med dem.

B) Forny vort forsæt om at gå til dem, der endnu ikke har hørt evangeliet, studere deres sprog og kultur, leve evangeliet blandt dem med inkarnatorisk kærlighed og offervillighed, formidle lyset og sandheden om Herren Jesus Kristus i ord og gerning og således ved Helligåndens kraft rette deres blik mod Guds forunderlige nåde.

C) Stræbe efter at udrydde bibelfattigdommen i verden, for Bibelen forbliver uundværlig for al evangelisering. For at gøre dette må vi:

1. Fremskynde oversættelsen af Bibelen til de folkeslags sprog, der endnu ikke har nogen del af Guds ord på deres modersmål.
2. Gøre Bibelens budskab lettilgængeligt ved mundtlige midler (se også 'mundtlige kulturer' nedenfor).

D) Stræbe efter at udrydde bibeluvidenhed i kirken, for Bibelen forbliver uundværlig for oplæringen af de troende til Kristi lighed.

1. Vi længes efter i hele Guds kirke at se en ny overbevisning om den centrale nødvendighed af bibelundervisning med henblik på kirkens vækst i tjeneste, enhed og modenhed.²⁴ Vi glæder os over alle dem, som Kristus har givet til kirken som hyrder og lærere. Vi vil bestræbe os på at identificere, opmuntre, uddanne og støtte dem i forkyndelsen og undervisningen af Guds ord. Idet vi gør det, må vi imidlertid

afvise den form for gejstliggørelse, der begrænser Guds ords tjeneste til nogle få lønnede medarbejdere eller til formel prædikentjeneste fra kirkens prædikestol. Mange mænd og kvinder, der tydeligvis har gaver til at udøve sjælesorg og til at undervise Guds folk, praktiserer deres gave uformelt og uden at være en del af kirkesamfundenes officielle strukturer, men med Guds ånds tydelige velsignelse. Også de har brug for at blive anerkendt, opmuntret og udrustet til at forvalte Guds ord ret.

2. Vi må fremme fortroligheden med Bibelen i den generation, som nu primært forholder sig til digital kommunikation i stedet for bøger, ved at fremme digitale metoder til at studere Skrifterne induktivt med samme seriøsitet og grundighed som den, der i øjeblikket kræver papir og blyant.

E) Lad os holde evangelisering som centrum for det fuldt integrerede omfang af al vor mission, i og med at evangeliet selv er kilden, indholdet og autoriteten for al bibelsk gyldig mission. Alt, hvad vi gør, bør både være en legemliggørelse og en forkyndelse af Guds kærlighed og nåde og hans frelsesgerning ved Jesus Kristus.

2 MUNDTLIGE KULTURER

Størstedelen af verdens befolkning kommunikerer mundtligt og får ikke deres viden gennem skriftlige medier, og mere end halvdelen af dem er blandt de unåede folkeslag som defineret ovenfor. Blandt disse anslår man, at der er 350 millioner mennesker uden et eneste bibelvers på deres sprog. Ud over dem, der primært lærer gennem mundtlighed, er der mange, der reelt gør det samme, det vil sige, at de teknisk set ikke er analfabeter, men at de foretrækker at kommunikere mundtligt med den stigende visuelle indlæring og billedernes dominans i kommunikationen.

Størstedelen af verdens befolkning kommunikerer mundtligt

Idet vi erkender denne situation, lad os så

- A)** Gøre større brug af mundtlige metoder i discipl oplæringen, også blandt troende, der ikke er analfabeter.
- B)** Prioritere tilvejebringelsen af en mundtlig bibelfortælling på de unåde og endnu ikke nåede folkeslags modersmål.
- C)** Opmuntre missionselskaber til at udvikle mundtlige strategier, blandt andet ved at indspille og distribuere mundtlige bibelfortællinger til brug for evangelisering, discipl oplæring og lederskabstræning sammen med oplæring i mundtlighed for pionerevangelister og menighedsplantere; disse kunne bruge effektive auditive og visuelle kommunikationsmetoder, blandt andet fortælling, dans, kunst, poesi, sang og drama, til at kommunikere hele den bibelske frelseshistorie.
- D)** Opmuntre lokale menigheder på den sydlige halvkugle til at missionere for unåde folkegrupper i deres område gennem mundtlige metoder, som passer til deres verdensopfattelse.
- E)** Opmuntre præsteseminarier til at tilbyde uddannelsesforløb til at udanne præster og missionærer i mundtlige metoder.

3 KRISTUS-FOKUSEREDE LEDERE

Kirkens hastige vækst er mange steder overfladisk og sårbar, dels på grund af manglen på ledere, der selv er disciple, og dels fordi så mange bruger deres position til verdslig magt, arrogant status eller personlig berigelse. Som følge heraf lider Guds folk, Kristus vanæres, og den evangeliske mission undermineres. Den ofte foreslåede løsning er 'lederuddannelse'. Vel er antallet af alle mulige programmer til

Kirkens hastige vækst er mange steder overfladisk og sårbar, dels på grund af manglen på ledere

uddannelse i lederskab mangedoblet, men problemet findes stadig. Det er der to sandsynlige grunde til:

For det første er det at ville uddanne ledere til at blive gudfrygtige og blive som Kristus et forkert sted at begynde. Bibelsk set bør overhovedet kun de, hvis liv i forvejen udviser grundlæggende kvaliteter som et modent discipelforhold, blive udpeget til en lederopgave.²⁵ Når vi i dag står med mange mennesker i lederpositioner, som næppe har fået nogen discipeloplæring, så er der ikke nogen vej uden om at inkludere en sådan grundlæggende discipeloplæring i deres lederskabsudvikling. Omfanget af et lederskab i den globale kirke i dag, der både er verdsligt og Kristus uværdigt, vidner på grel vis om generationers forfejlede evangelisering, om forsømt discipeloplæring og overfladisk vækst. Svaret på lederskabskrisen er ikke blot mere *lederuddannelse*, men bedre *discipeloplæring*. Ledere må først være disciple af Kristus selv.

For det andet. Visse lederuddannelsesprogrammer fokuserer på en pakke med kundskaber, teknikker og færdigheder frem for gudsfrygt. Autentiske kristne ledere må til forskel herfra være som Kristus – med tjenersind, ydmyghed, integritet, renhed, beskedenhed, fromhed, afhængighed af Guds ånd og en dyb kærlighed til mennesker. Endvidere har nogle lederuddannelsesprogrammer manglende fokus på det, der er centralt i Paulus' liste over kvalifikationer – evnen til at undervise Guds folk i Guds ord. Bibelundervisning er det vigtigste middel i bestræbelserne for at gøre mennesker til disciple, men også den alvorligste mangel blandt vor tids kirkeledere.

Vi længes efter at se en øget indsats i discipeloplæringen gennem det langsigtede arbejde med at undervise og opfostre nye troende

A) Vi længes efter at se en øget indsats i discipeloplæringen gennem det langsigtede arbejde med at undervise og opfostre nye troende, så de mennesker, Gud kalder og giver til menigheden som ledere, er kvalificerede ifølge de bibelske kriterier for modenhed og tjenersind.

B) Vi fornyer vor forpligtelse til at bede for vore ledere. Vi længes efter, at Gud mangfoldiggør, beskytter og opmuntrer ledere, der er trofaste og lydige mod Bibelen. Vi beder Gud om at irettesætte, fjerne eller bringe de ledere til omvendelse, som vanærer hans navn og bringer evangeliet i vanry. Og vi beder om, at Gud vil oprejse en ny generation af ledere, der er indstillet på at tjene, og hvis passion over alt andet er at kende Kristus og være som ham.

C) Det er vigtigt, at de af os, der er kristne ledere, anerkender vor sårbarhed og accepterer ansvarlighedens gave i Kristi legeme. Vi anbefaler en praksis, hvor man relaterer til en gruppe, man skal stå til regnskab overfor.

D) Vi opfordrer kraftigt præsteseminarier og andre, der tilbyder lederuddannelsesprogrammer, til at fokusere mere på åndelig karakterdannelse og ikke blot på formidling af viden eller undervisning i fremtræden, og vi glæder os af hjertet over dem, der allerede gør det som en del af en lederuddannelse for 'hele mennesket'.

4 BYER

Byerne er af afgørende betydning for menneskets fremtid og for verdensmission. Halvdelen af verdens befolkning bor nu i byer. Det er i byerne, disse fire vigtige grupper af mennesker især findes: (i) den næste generation af unge mennesker, (ii) unåde folk, som er migreret, (iii) kulturskaberne, (iv) de fattigste af de fattige.

A) Vi ser Guds almægtige hånd i den kraftige stigning i urbaniseringen i vor tid, og vi tilskynder kirke- og missionsledere over hele verden til at forholde sig til denne kendsgerning ved at give bymission en høj prioritet. Vi må elske vore byer, som Gud gør, med hellig forståelse og Kristi medfølelse og adlyde hans bud om at 'ville byens vel', hvor vi end befinder os. Vi vil søge at lære passende og fleksible missionsmetoder, der svarer til virkeligheden i byerne.

5 BØRN

Alle børn er udsat. Der er omkring to milliarder børn i verden i dag, og halvdelen af dem trues af fattigdom. Millioner af dem trues af velstand. De velhavende og trygge og sikre menneskers børn har alt at leve af, men måske ingenting at leve for.

Der er omkring to milliarder børn i verden i dag, og halvdelen af dem trues af fattigdom

Børn og unge mennesker er kirken af i dag, ikke blot af i morgen. Unge mennesker har et stort potentiale som aktive deltagere i Guds mission. De repræsenterer en enorm uudnyttet ressource, som har mulighed for at øve indflydelse, som er lydhøre for Guds røst og villige til at tjene ham. Vi glæder os over det fremragende arbejde, der

mange steder gøres blandt børn, og vi længes efter, at det må blive endnu mere udbredt, for behovet er så stort. Som vi ser i Bibelen, både kan og vil Gud bruge børn og unge mennesker – deres bønner, deres forståelse, deres ord, deres initiativer – til at ændre menneskers hjerter. De repræsenterer en ny energi til at forvandle verden. Lad os lytte og ikke kvæle deres barnlige åndelighed med vores rationalistiske holdning.

Derfor vil vi:

A) Tage børn alvorligt gennem en ny bibelsk og teologisk besindelse, der reflekterer over Guds kærlighed til og plan med dem ved at genopdage, hvilken central betydning det har for teologi og mission, da Jesus provokerende tog et lille barn og 'stillede det midt iblandt dem'.²⁶

B) Søge at uddanne mennesker og afsætte ressourcer til at dække børns behov over hele verden og, hvor det er muligt, arbejde sammen med deres familier og samfund i overbevisningen om, at holistisk tjeneste over for og gennem hver ny generation af børn og unge mennesker er en vital del af verdensmissionen.

C) Afsløre, modarbejde og skride ind over for enhver form for misbrug af børn, blandt andet vold, udbytning, slaveri, menneskehandel, prostitution, køns- og etnisk diskrimination, reklamer rettet mod børn og bevidst vanrøgt.

*Afsløre, modarbejde
og skride ind over
for enhver form for
misbrug af børn*

6 BØN

Lad os midt i alle disse prioriteter på ny besinde os på vigtigheden af at bede. Bøn er et kald, en befaling og en gave. Bøn er det absolut nødvendige fundament såvel som den uundværlige ressource for alle dele af vor mission.

A) Vi vil bede med enhed, fokus, udholdenhed og bibelsk begrundet klarhed:

1. Om at Gud vil sende arbejdere til hvert hjørne af verden i sin ånds kraft.
2. Om at de fortabte i ethvert folk og på ethvert sted må blive draget til Gud ved hans ånd gennem forkyndelsen af evangeliets sandhed og demonstrationen af Kristi kærlighed og magt.
3. Om at Guds herlighed må blive åbenbaret og Kristi navn blive kendt og lovprist på grund af hans folks karakter, gerninger og ord. Vi vil råbe til Gud for vore brødre og søstre, der lider for Kristi navns skyld.
4. Om at Guds rige må komme, at Guds vilje må ske på jorden, som den sker i himlen, i form af retfærdighed, forvalteransvar og omsorg for skaberværket og Guds velsignede fred i vore samfund.

B) Vi vil fortsætte med at takke, idet vi ser Guds værk blandt folkeslagene og ser frem til den dag, da denne verdens rige vil blive vor Guds og Kristi rige.

V AT KALDE KRISTI KIRKE TILBAGE TIL YDMYGHED, INTEGRITET OG ENKELHED

Vandring er den bibelske metafor for livsform og daglig adfærd. I Efeserbrevet taler Paulus syv gange om, hvordan de kristne bør eller ikke bør vandre.²⁷

1 VI SKAL VANDRE, SÅ DET KAN SES, AT VI ER GUDS NYE MENNESKEHED²⁸

Guds folk vandrer enten på Guds vej eller på andre guders veje

Guds folk vandrer enten på Guds vej eller på andre guders veje. Bibelen viser, at Guds største problem ikke er verdens folkeslag, men det folk, han har skabt og kaldet til at være et middel til at velsigne folkeslagene. Og den største hindring for at opfylde den mission er afgudsdyrkelse blandt Guds eget folk.

For hvis vi er kaldet til at bringe folkeslagene til at tilbede den eneste sande og levende Gud, kommer vi ynkeligt til kort, hvis vi selv løber efter de falske guder hos folkene omkring os.

Når der ikke er nogen forskel mellem kristnes og ikke-kristnes adfærd, for eksempel med hensyn til korrupsion og grådighed, seksuel promiskuitet, hyp-pighed af skilsmisse, tilbagefald til førkristen religiøs praksis, holdninger til mennesker af anden race, forbrugerisme eller social fordomsfuldhed – så kan verden med rette spørge, om vor kristendom overhovedet gør nogen forskel. Vort budskab har ingen autenticitet over for en iagttagende verden.

A) Som Guds folk opfordrer vi hinanden i enhver kultur til at erkende, i hvilken grad vi, bevidst eller ubevidst, er fanget i vor omgivende kulturs

Vi beder om profetisk dømmekraft

afgudsdyrkelse. Vi beder om profetisk dømmekraft til at identificere og afsløre sådanne falske guder og deres

tilstedeværelse inden for kirken selv og om mod til at omvende os og forsage dem i Jesu vor Herres navn og myndighed.

B) Eftersom der ikke er nogen bibelsk mission uden bibelsk livsform, vil vi på ny forpligte os selv og opmuntre alle dem, der bekender Kristi navn, til at leve i radikal udskilthed fra verdens vej og 'iføre [sig] det nye menneske, skabt i Guds billede med sandhedens retfærdighed og fromhed'.

2 VI SKAL VANDRE I KÆRLIGHED, IDET VI AFVISER AFGUDSDYRKELSE I FORM AF AFSPORET SEKSUALITET²⁹

Guds plan med skabningen er, at ægteskabet udgøres af et forpligtende, trofast forhold mellem én mand og én kvinde, hvorved de bliver ét kød i en ny social enhed, som er forskellig fra de familier, de er født ind i, og det seksuelle samkvem som udtryk for det at være 'ét kød' skal foregå udelukkende i ægteskabets bånd. Denne kærlige seksuelle forening inden for ægteskabet, hvorved 'to bliver én', afspejler Kristi forhold til kirken, men også enheden af jøde og hedning i den nye menneskehed.³⁰

Paulus kontrasterer renheden i Guds kærlighed med hæsligheden ved den falske kærlighed, der forklæder sig i afsporet seksualitet, og alt, hvad der følger heraf. Afsporet seksualitet af enhver art, i enhver udøvelse af seksuel intimitet før eller uden for ægteskabet, som Bibelen definerer det, er ikke efter Guds vilje og har ikke hans velsignelse i skabelse og genløsning. Misbruget og forgudelsen, som omgiver afsporet seksualitet, bidrager til et mere omfattende socialt forfald, deriblandt opløsning af ægteskaber og familier, og medfører uoverskuelige lidelser i form af ensomhed og udnyttelse. Det er også et alvorligt problem i kirken, og sørgeligt nok er det en almindelig årsag til svigt blandt lederne.

Vi erkender vort behov for dyb ydmyghed og bevidsthed om vores svigt på dette område. Vi længes efter at se kristne udfordre den omgivende kultur ved at leve efter de normer, som Bibelen kalder os til.

A) Vi opfordrer kraftigt alle præster:

1. Til at formidle en mere åben samtale om seksualitet i vore menigheder, idet der sker en positiv forkyndelse af det gode budskab om Guds plan for sunde forhold og for familielivet,

At formidle en mere åben samtale om seksualitet i vore menigheder

men at man også med sjælesørgerisk ærlighed beskæftiger sig med de områder, hvor kristne også oplever de brudte og dysfunktionelle realiteter i den omgivende kultur.

2. Til at undervise klart om Guds normer, men at gøre det med Kristi medfølelse med syndere, idet man erkender, hvor sårbare vi alle er for seksuelle fristelser og synd.
3. Til at stræbe efter at være et positivt eksempel ved at leve efter bibelske normer for seksuel troskab.

B) Som medlemmer af kirken vil vi:

1. Gøre alt, hvad vi kan, i kirken og i samfundet for at styrke ægteskabet og et sundt familieliv.
2. Anerkende eksistensen af og bidraget fra dem, der er ugifte, dem, der har mistet en ægtefælle eller er barnløse, og sørge for, at kirken er en åben og givende familie i Kristus, og at gøre det muligt for dem at bruge deres gaver i fuldt omfang i menighedens arbejdsgrøner.
3. Modsætte os de mange forskellige former for afsporet seksualitet i den omgivende kultur, deriblandt pornografi, utroskab og promiskuitet.
4. Søge at forstå og forholde os til de dybtliggende identitets- og erfaringsproblemer, som drager nogle til homoseksuel praksis; komme men-

nesker i møde med Kristi kærlighed, medfølelse og retfærdighed og afvise og fordømme enhver form for had, verbal eller fysisk forulempelse og uretfærdig behandling af homoseksuelle mennesker.

5. Huske, at af Guds genløsende nåde er intet menneske og ingen situation uden mulighed for forandring og genoprettelse.

3 VI SKAL VANDRE I YDMYGHED, IDET VI AFVISER AFGUDSDYRKELSEN I FORM AF MAGT³¹

Blandt os faldne og syndige mennesker bruges magt ofte til at misbruge og udnytte andre. Vi ophøjer os selv og mener, vi er hævet over andre i kraft af køn, race eller social status. Paulus imødegår alle disse tegn på stolthedens og magtens afgudsdyrkelse med sit krav om, at de, der er fyldt med Guds ånd, må underordne sig under hinanden for Kristi skyld. En sådan gensidig underordning og indbyrdes kærlighed må komme til udtryk i ægteskabet, familien og socio-økonomiske relationer.

A) Vi længes efter at se alle kristne ægtefolk, forældre og børn, arbejdsgivere og arbejdstagere virkeliggøre Bibelens lære om at 'underordne [sig] under hinanden i ærefrygt for Kristus'.

B) Vi opmuntrer præster til at hjælpe de troende til at forstå, ærligt drøfte og praktisere den gensidige underordning under hinanden, som Gud forlanger af sine børn. I en verden med grådighed, magt og misbrug kalder Gud sin kirke til at være et sted med imødekomme ydmyghed og uselvvisk kærlighed blandt dens medlemmer.

C) Især og indtrængende opfordrer vi kristne ægtemænd til at overholde balancen i Paulus' undervisning om mænd og hustruer. Gensidig underordning

I en verden med grådighed, magt og misbrug kalder Gud sin kirke til at være et sted med imødekomme ydmyghed

betyder, at en hustru underordning under sin mand gælder en mand, hvis kærlighed og omsorg for hende har Jesu Kristi selvopofrende kærlighed til sin kirke som forbillede. Enhver form for misbrug af ens hustru, verbalt, emotionelt eller fysisk, er uforenelig med Kristi kærlighed – i en hvilken som helst kultur. Vi afviser, at nogen kulturel skik eller fordrejet bibelfortolkning overhovedet kan retfærdiggøre hustruvold. Vi bedrøves over, at det findes blandt bekendende kristne, også præster og ledere. Vi tøver ikke med at fordømme det som synd og opfordrer til, at man angrer og afholder sig fra at praktisere det.

4 VI SKAL VANDRE I INTEGRITET, IDET VI AFVISER AFGUDSDYRKELSEN I FORM AF SUCCES³²

Vi kan ikke bygge sandhedens gudsrige på et fundament af uærlighed. Ikke

Vi kan ikke bygge sandhedens gudsrige på et fundament af uærlighed

desto mindre bliver vi i vor trang til 'succes' og 'resultater' fristet til at ofre vor integritet med fordrejede eller overdrevne beretninger, der næsten er ensbetydende med løgn. At vandre i lyset vil imidlertid sige at være af 'retfærdighed og sandhed'.³³

A) Vi opfordrer alle kirke- og missionsledere til at modstå fristelsen til ikke at være fuldstændig sandfærdige i præsentationen af arbejdet. Vi er uærlige, når vi overdriver vore rapporter med statistikker, der ikke er belæg for, eller når vi fordrejer sandheden for fremgangens skyld. Vi beder om en rensende bølge af ærlighed, så det bliver slut med fordrejelse, manipulation og overdrivelse. Vi opfordrer alle, der finansierer åndeligt arbejde, til ikke at stille urealistiske krav om målbare og synlige resultater – ud over kravet om ansvarlighed. Lad os stræbe efter en kultur med fuld integritet og gennemsigtighed. Vi vil vælge at vandre i Guds lys og sandhed, for Herren 'ransager hjerterne og glæder sig over retskaffenhed'.³⁴

5 VI SKAL VANDRE I ENKELHED, IDET VI AFVISER AFGUDSDYRKELSEN I FORM AF GRISKHED³⁵

Den udbredte undervisning og forkyndelse af 'fremgangsteologien' rundt omkring i verden giver anledning til alvorlig bekymring. Vi definerer fremgangsteologi som læren om, at de troende har ret til at blive velsignet med sundhed og rigdom, og at de kan opnå disse velsignelser ved en positiv bekendelse af deres tro og ved at 'så sæden' i form af økonomiske eller materielle gaver. Fremgangsteologien er et fænomen, som findes i mange trossamfund på alle kontinenter.³⁶

Vi holder fast ved Guds forunderlige nåde og kraft, og vi glæder os over væksten i kirker og organisationer, der leder mennesker til en forventningsfuld tro på den levende Gud og hans overnaturlige magt. Vi tror på Helligåndens kraft. Vi afviser imidlertid, at Guds undergørende kraft kan behandles mekanisk, så den er til rådighed for menneskelige teknikker eller kan manipuleres ved hjælp af menneskelige ord, handlinger, gaver, genstande eller ritualer.

Vi holder fast ved, at der er en bibelsk vision for menneskelig velstand, og at Bibelen inkluderer materiel velfærd (både sundhed og rigdom) i sin lære om Guds velsignelse. Imidlertid afviser vi den lære som ubibelsk, at åndelig velfærd kan måles ud fra materiel velfærd, eller at rigdom altid er et tegn på Guds velsignelse. Bibelen viser, at rigdom ofte opnås ved undertrykkelse, bedrag eller korrupsion. Vi afviser også, at fattigdom, sygdom eller en tidlig død altid er et tegn på Guds forbandelse eller tegn på manglende tro eller et resultat af menneskelige forbandelser, eftersom Bibelen afviser sådanne forenklede forklaringer.

Bibelen viser, at rigdom ofte opnås ved undertrykkelse, bedrag eller korrupsion

Vi vedgår, at det er godt at ophøje Guds magt og sejr. Men vi tror, at læren hos mange, som energisk taler for en fremgangsteologi, alvorligt fordrejer Bibelen; at deres praksis og levemåde ofte er uetisk og ikke har Kristus som

forbillede; at de ofte erstatter ægte evangelisering med jagt på mirakler og erstatter kaldet til omvendelse med kaldet til at give penge til prædikantens organisation. Vi bedrøves over virkningen af denne forkyndelse i mange menigheder, som er sjælesørgerisk skadelig og åndeligt usund. Vi går gerne og stærkt ind for ethvert initiativ i Kristi navn, der søger at bringe lægedom til de syge eller varig udfrielse fra fattigdom og lidelse. Fremgangsteologien har ingen varig løsning på fattigdom og kan aflede menneskers fokus fra det sande budskab og middel til evig frelse. Af disse grunde kan det nøgternt beskrives som et falsk evangelium. Vi afviser derfor fremgangsforkyndelsens udskejelser som uforenelige med en afbalanceret bibelsk kristendom.

A) Vi opfordrer indtrængende kirke- og missionsledere i sammenhænge, hvor fremgangsteologien er populær, til omhyggeligt at prøve læren ud fra Jesu Kristi lære og eksempel. Især er det vigtigt, at vi alle fortolker og underviser om de bibeltekster, der ofte bruges som støtte for fremgangsteologien, i deres fulde bibelske kontekst og rette balance. Hvor en forkyndelse af fremgangsteologien forekommer blandt mennesker, der lever i fattigdom, må vi gøre indsigelse mod den med ægte medfølelse og handling for at bringe retfærdighed og varige forandringer til de fattige. Frem for alt må vi erstatte egeninteresse og grådighed med den bibelske lære om selvopofrelse og gavmildhed som tegn på et sandt discipelforhold til Kristus. Vi bekræfter Lausanne-bevægelsens historiske kald til en enklere livsstil.

VI PARTNERSKAB I KRISTI LEGEME FOR ENHED I MISSIONEN

Når vi lever i enhed og arbejder sammen, demonstrerer vi korsets overnaturlige, modkulturelle kraft

Paulus lærer, at kristen enhed er skabt af Gud og har sin grund i vor forsoning med Gud og med hinanden. Denne dobbelte forsoning er blevet tilvejebragt ved korset. Når vi lever

i enhed og arbejder sammen, demonstrerer vi korsets overnaturlige, modkulturelle kraft. Men når vi demonstrerer vor manglende enhed ved ikke at kunne arbejde sammen, kaster det skam over vor mission og vort budskab og fornægter korsets kraft.

1 ENHED I KIRKEN

En splittet kirke har ikke noget budskab til en splittet verden. Når vi ikke lever i forsonet enhed, er det en alvorlig hindring for missionens autenticitet og virkningsfuldhed.

*En splittet kirke
har ikke noget
budskab til en
splittet verden*

A) Vi sørger over opdelinger og splittelser i vore kirker og organisationer. Vi længes inderligt efter, at kristne må fokusere på en nådens ånd og være lydige mod Paulus' befaling om at stræbe efter 'at fastholde Åndens enhed med fredens bånd'.

B) Selv om vi erkender, at vor dybeste enhed er åndelig, længes vi efter større forståelse af den missionale kraft i en synlig, praktisk, jordisk enhed. Derfor opfordrer vi indtrængende kristne søstre og brødre over hele verden – for vort fælles vidnesbyrds og vor fælles missions skyld – til at modstå fristelsen til at splitte Kristi legeme og til at søge forsoningens og den genoprettede enheds vej, hvor det er muligt.

2 PARTNERSKAB I DEN GLOBALE MISSION

Partnerskab i mission drejer sig ikke blot om effektivitet. Partnerskab er det strategiske og praktiske resultat af vor fælles underordning under Jesus Kristus som Herre. Alt for ofte har vi engageret os i mission på en måde, der prioriterer og opretholder vor egen identitet (det være sig etnicitet, kirkesamfund, teologi), og undladt at underordne vore præferencer under vor eneste Herre og Mester. At Kristus er den ophøjede og centrale i vor mission,

må være mere end en bekendelse af vor tro; det må også styre vor strategi, praksis og enhed.

Vi glæder os over væksten og styrken af nye missionsbevægelser i majoritetsverdenen og en afslutning på det gamle mønster 'fra Vesten til resten'. Men vi accepterer ikke tanken om, at missionsansvaret er givet videre fra én del af verdenskirken til en anden. Det giver ikke mening at forkaste Vestens tidligere triumfalisme blot for at overføre den samme ugudelige ånd til Asien, Afrika eller Latinamerika. Ingen etnisk gruppe, intet folk og intet kontinent kan gøre krav på at være dem, der alene opfylder missionsbefalingen. Gud alene er Herre.

A) Vi står sammen som kirke- og missionsledere i alle dele af verden, kaldet til at anerkende og acceptere hinanden med lige muligheder for sammen at bidrage til verdensmissionen. Lad os, idet vi underordner os under Kristus,

Lad os, idet vi underordner os under Kristus, lægge mistænksomhed, rivalisering og stolthed til side

lægge mistænksomhed, rivalisering og stolthed til side og være villige til at lære af dem, som Gud bruger – også når de ikke er fra vort eget kontinent eller har vor bestemte teologi eller tilhører vor organisation eller er fra vor kreds af venner.

B) Partnerskab drejer sig om mere end penge, og uklog tilførsel af penge skaber ofte korrupsion og splittelse i kirken. Lad os omsider vise, at kirken ikke fungerer ud fra princippet om, at de, der har flest penge, har magten til at træffe alle beslutningerne. Lad os ophøre med at påtvinge andre dele af kirken vore egne foretrukne navne, programmer, systemer og metoder. Lad os i stedet for arbejde for sand gensidighed mellem nord og syd, øst og vest, for gensidig afhængighed af at give og modtage, for den respekt og værdighed, der kendetegner ægte venner og sande partnere i mission.

3 MÆND OG KVINDER I PARTNERSKAB

Skriften fastslår, at Gud skabte mænd og kvinder i sit billede og sammen gav dem herredømme over jorden. Idet manden og kvinden sammen gjorde oprør mod Gud, kom synden ind i menneskets liv og historie. Ved Kristi kors bragte Gud frelse, accept og enhed til mænd såvel som kvinder. Pinedag udgød Gud sin profetiens ånd over alle mennesker, sønner såvel som døtre. Kvinder og mænd er således lige i henseende til synd og frelse og i Ånden.³⁷

Vi er alle, kvinder og mænd, gifte og ugifte, ansvarlige for at bruge Guds gaver til gavn for andre, som forvaltere af Guds nåde, til lov og pris for Kristus. Derfor er vi alle også ansvarlige for at give mulighed for, at hele Guds folk bruger alle de gaver, som Gud har givet til alle de tjenester, som Gud kalder kirken til.³⁸ Vi bør ikke kvæle Ånden ved at foragte nogens tjeneste.³⁹ Ydermere er vi fast besluttet på at se tjenesten inden for Kristi legeme som en gave og et ansvar, hvorunder vi er kaldet til at tjene, ikke som en status og en ret, vi har krav på.

*Vi bør ikke
kvæle Ånden
ved at foragte
nogens tjeneste*

A) Vi holder fast ved Lausanne-bevægelsens historiske position: 'Vi er overbevist om, at Åndens gaver er givet til hele Guds folk, kvinder og mænd, og at deres samarbejde om evangelisation må modtages med glæde til fælles bedste.'⁴⁰ Vi anerkender det enorme og opofrende bidrag, som kvinder har gjort til verdensmissionen, fra bibelsk tid og til i dag, idet de har tjent både mænd og kvinder.

B) Vi er klar over, at der er forskellige opfattelser blandt mennesker, som oprigtigt ønsker at være tro og lydige mod Skriften. Ifølge nogles tolkning indebærer den apostoliske belæring, at kvinder ikke bør undervise eller prædike, eller de kan gøre det, men ikke med fuld autoritet over mænd. Ifølge andres tolkning indebærer kvinders åndelige lighed, kvinders udøvelse af profetiens gave til opbyggelse i den nytestamentlige kirke samt deres værtskab for menigheder i deres hjem, at de åndelige gaver at lede og undervise kan modta-

ges og udøves som en tjeneste af både kvinder og mænd.⁴¹ Vi opfordrer dem, der ser forskelligt på dette spørgsmål til:

1. At acceptere hinanden uden fordømmelse i relation til de omstridte punkter, for selv om vi kan være uenige, har vi ingen begrundelse for splittelse, destruktiv tale eller gudløst fjendskab mod hinanden.⁴²
2. Sammen at studere Skriften omhyggeligt med skyldig hensyntagen til de oprindelige forfatteres og de nutidige læseres kontekst og kultur.
3. Erkende, at hvor der er ægte smerte, må vi vise medfølelse; hvor der er uretfærdighed og manglende integritet, må vi stå imod; og hvor der er modstand mod Helligåndens åbenbare gerning i en søster eller broder, må vi angre.
4. At forpligte os over for et mønster for tjeneste, hvad enten det er ved en mand eller en kvinde, som afspejler Jesu Kristi tjenersind, ikke stræben efter magt og status.

C) Vi opmuntrer kirker til at anerkende gudfrygtige kvinder, der underviser og er forbilleder for, hvad der er godt, sådan som Paulus befalede,⁴³ og at åbne flere muligheder for kvinder i uddannelse, tjeneste og lederskab, især i sammenhænge, hvor evangeliet udfordrer uretfærdige kulturelle traditioner. Vi længes efter, at kvinder ikke hindres i at bruge Guds gaver eller i at følge Guds kald i deres liv.

4 **TEOLOGISK UDDANNELSE OG MISSION**

Det Nye Testamente viser den nære sammenhæng mellem arbejdet med evangelisering og menighedsplantning (fx apostlen Paulus) samt arbejdet med at tage vare på menighederne (fx Timotheus og Apollos). Begge opgaver er integrerede i missionsbefalingen, hvor Jesus beskriver det at gøre mennesker til hans disciple som evangelisering (før 'idet I døber dem') og 'idet I lærer dem

at holde alt det, som jeg har befalet jer'. Mission er evangelisering, men det er også teologisk uddannelse.⁴⁴

Kirkens mission på jorden er at tjene Guds mission, og den teologiske uddannelses mission er at styrke og ledsage kirkens mission. Teologisk uddannelse tjener først til at uddanne dem, der leder kirken som hyrder og lærere, idet de udrustes til at undervise i Guds sandheds ord med troskab, relevans og klarhed; for det andet er opgaven at udruste hele Guds folk til den missionale opgave at forstå og på en relevant måde kommunikere Guds sandhed i enhver kulturel kontekst. Teologisk uddannelse tager del i den åndelige kamp, idet vi 'nedbryder tankebygninger og alt det, som trodsigt rejser sig mod kundskaben om Gud, vi gør enhver tanke til en lydige fange hos Kristus'.⁴⁵

Den teologiske uddannelses mission er at styrke og ledsage kirkens mission

A) De af os, der har et lederansvar i kirker og missionselskaber, må forstå, at teologisk uddannelse i sit væsen er missional. De af os, der har ansvar for teologisk uddannelse, må sikre os, at den er bevidst missional, eftersom dens plads som akademisk disciplin ikke er et mål i sig selv. Den skal tjene kirkens mission i verden.

B) Teologisk uddannelse virker sammen med alle former for missionalt engagement. Vi vil opmuntre og støtte alle, som giver en bibeltro teologisk uddannelse, formel såvel som ikke-formel, på lokalt, nationalt, regionalt og internationalt niveau.

C) Vi henstiller til institutioner og programmer for teologisk uddannelse, at de gennemfører et 'missionalt eftersyn' af deres pensa, strukturer og særpræg for

Vi henstiller til institutioner og programmer for teologisk uddannelse, at de gennemfører et 'missionalt eftersyn' af deres pensa

at sikre, at de virkelig tjener de behov og muligheder, som kirkerne står overfor i deres kulturer.

D) Vi længes efter at se alle menighedsplantere og teologiske lærere sætte Bibelen i centrum for deres partnerskab, ikke blot i formuleringer af deres læregrundlag, men også i praksis. Evangelister må bruge Bibelen som den væsentligste kilde til deres budskabs indhold og autoritet. Teologiske lærere må atter lade studiet af Bibelen blive keredisciplinen i kristen teologi, idet den integrerer og gennemtrænger alle andre områder af studium og applikation. Frem for alt må teologisk uddannelse tjene til at udruste hyrder og lærere til deres vigtigste ansvar, nemlig at forkynde og undervise i Bibelen.⁴⁶

AFSLUTNING

Gud forsonede i Kristus verden med sig selv. Guds ånd var i Cape Town og kaldte Kristi kirke til at være ambassadører for Guds forsonende kærlighed til verden. Gud holdt sit ords løfte, da hans folk mødtes i Kristi navn, for Herren Jesus Kristus tog selv bolig iblandt os og vandrede iblandt os.⁴⁷

Vi søgte at lytte til Herren Jesu Kristi røst. Og i sin barmhjertighed talte Kristus gennem sin Helligånd til sit lyttende folk. Gennem bibeludlægning, taler i plenum og gruppedrøftelser lød to temaer igen og igen:

Gennem bibeludlægning, taler i plenum og gruppedrøftelser lød to temaer igen og igen

- Behovet for et radikalt, lydigt discipelforhold, hvilket vil føre til modenhed, til vækst i dybde såvel som i antal.
- Behovet for radikal, korsfokuseret forsoning, hvilket vil føre til enhed, til vækst i kærlighed såvel som vækst i tro og håb.

Discipelskab og forsoning er absolut nødvendige for vor mission. Vor overfladiskhed og manglende discipelskab er en skændsel, vor manglende enhed og fraværet af kærlighed er en skændsel. Dette fylder os med skam, for disse ting skader i alvorlig grad vort vidnesbyrd om evangeliet.

Vi hører Herren Jesu Kristi røst i disse to udfordringer, fordi de svarer til to af Kristi mest kategoriske bud i evangelierne. I Matthæusevangeliet gav Jesus os vort primære mandat – at gøre mennesker af alle folkeslag til hans disciple. I Johannesevangeliet gav Jesus os vor primære metode – at vi skal elske hinanden, så verden kan se, at vi er disciple af Jesus. Vi burde ikke blive over-

rasket, men snarere glæde os over at høre Mesterens røst, når Kristus siger det samme 2000 år senere til sit folk, der er samlet fra hele verden: Gør mennesker til mine disciple. Elsk hinanden.

GØR MENNESKER TIL MINE DISCIPLE

Bibelsk mission kræver, at de, der bekender Kristi navn, skal ligne ham ved at tage deres kors op, fornægte sig selv og følge ham på ydmyghedens, kærlighedens, integritetens, gavmildhedens og tjenestens vej. Svigter vi, når det drejer sig om at være disciple og at gøre mennesker til hans disciple, svigter vi på det mest basale niveau i vor mission. Kristi kald til sin kirke kommer på ny til os fra evangelieteksten: 'Kom og følg mig,' 'gør alle folkeslagene til mine disciple'.

ELSK HINANDEN

Tre gange gentog Jesus: 'Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden.'⁴⁸ Tre gange bad Jesus: 'at de alle må være ét'.⁴⁹ Både buddet og befalingen er missionale. 'Deraf kan alle

*Tre gange bad
Jesus: 'at de alle
må være ét'*

vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden.' Disciplene skal 'fuldt ud blive ét, for at verden skal forstå, at du har udsendt mig'. Jesus kunne ikke have sagt det tydeligere. Verdens evangelisering og anerkendelsen af Kristi guddommelighed hjælpes eller hindres af, hvorvidt vi adlyder

ham i praksis. Kristi og apostlenes kald kommer på ny til os: Vi skal elske hinanden og stræbe efter at fastholde Åndens enhed med fredens bånd.⁵⁰ Det er for Guds missions skyld, at vi fornyr vor forpligtelse til at adlyde 'det budskab, [vi] har hørt fra begyndelsen'⁵¹ Når kristne ved Helligåndens kraft lever i kærlighedens forsonede enhed, vil verden komme til at kende Jesus, hvis disciple vi er, og komme til at kende Faderen, som sendte ham.

I Faderens, Sønnens og Helligåndens navn og på den ene grundvold, troen på Guds uendelige barmhjertighed og frelsende nåde, længes og beder vi inderligt om en reformation af det bibelske discipelforhold og en kærlighedens revolution, der har Kristus som forbillede.

Dette er vor bøn, og vi påtager os vor forpligtelse for den Herres skyld, som vi elsker, og for den verdens skyld, som vi tjener i hans navn.

NOTER

- 1 1 Thess 1,3.
 2 Ef 2,10.
 3 Kol 3,23.
 4 'Universitetet er et enestående omdrejningspunkt, hvorfra man kan bevæge verden. Kirken kan ikke gøre sig selv og evangeliets sag nogen større tjeneste end at genvinde universiteterne for Kristus. Kan man ændre universiteterne, kan man ændre verden – der findes ikke noget stærkere middel.' Charles Habib Malik, tidligere formand for FN's Generalforsamling i sine Pascal Lectures i 1981: *A Christian Critique of the University*.
- 5 Ef 1,10; 2,1-16; 3,6. Gal 3,6-8. (Se også sektion VI om emnet enhed og partnerskab inden for kirken).
- 6 Ef 2,11-22. Rom 3,23; 10,12-13. Ef 2,18.
 7 5 Mos 32,8. ApG 17,26.
 8 Åb 7,9; 21,3, hvor teksten siger, at 'de skal være hans folk' (flertal).
- 9 ApG 4,32-37. Gal 2,9-10.
 Rom 15,23-29. 2 Kor 8-9.
- 10 2 Kor 5,16.
 11 Joh 9,1-3.
 12 Manila-manifestet, sektion 12.
 13 1 Pet 3,15-16. Sml. ApG 19,37.
 14 2 Kor 12,9-10; 4,7-10.
 15 Manila-manifestet, sektion 12.
 16 2 Kor 2,15.
 17 ApG 11,20-24.
 18 ApG 15,19.
 19 Rom 14,1-3.
 20 1 Mos 50,20.
 21 3 Mos 19,33-34. 5 Mos 24,17.
 Ruth 2. Job 29,16. Matt 25,35-36.
 Luk 10,25-37; 14,12-14. Rom 12,13.
 Hebr 13,2-3. 1 Pet 4,9.
- 22 Jer 29,7.
 23 Jer 29,7. 1 Pet 2,13-17. 1 Tim 2,1-2. Rom 13,1-7. 2 Mos 1,15-21. Dan 6. ApG 3,19-20; 5,29.
- 24 Ef 4,11-12.
 25 1 Tim 3,1-13. Tit 1,6-9. 1 Pet 5,1-3.
 26 Mark 9,33-37.
 27 Følgende vers bruger alle verbet 'at vandre', selv om de oversættes forskelligt: Ef 2,2,10; 4,1,17; 5,2,8.15.
 28 Ef 4,16-31.
 29 Ef 5,1-7.
 30 Ef 5,31; 2,15.
 31 Ef 5,15-6,4.
 32 Ef 5,8-9.
 33 Ef 5,9.
 34 1 Krøn 29,17.
 35 Ef 5,5.
 36 Se også den fulde tekst i *The Akropong Statement: A critique of the Prosperity Gospel produced by African theologians, convened by the Lausanne Theology Working Group: www.lausanne.org/akropong*.
- 37 1 Mos 1,26-28; 3. ApG 2,17-18. Gal 3,28. 1 Pet 3,7.
 38 Rom 12,4-8. 1 Kor 12,4-11. Ef 4,7-16. 1 Pet 4,10-11.
 39 1 Thess 5,19-20. 1 Tim 4,11-14.
 40 Manila-manifestet, tese 14.
 41 I Tim 2,12. 1 Kor 14,33-35. Tit 2,3-5. ApG 18,26; 21,9. Rom 16,1-5,7. Fil 4,2-3. Kol 4,15. 1 Kor 11,5; 14,3-5.
 42 Rom 14,1-13.
 43 Tit 2,3-5.
 44 Kol 1,28-29. ApG 19,8-10; 20,20.27. 1 Kor 3,5-9.
 45 2 Kor 10,4-5.
 46 2 Tim 2,2; 4,1-2. 1 Tim 3,2b; 4,11-14. Tit 1,9; 2,1.
 47 3 Mos 26,11-12. Matt 18,20; 28,20.
 48 Joh 13,34; 15,12.17.
 49 Joh 17,21-23.
 50 Ef 4,1-6. Kol 3,12-14. 1 Thess 4,9-10. 1 Pet 1,22. 1 Joh 3,11-14; 4,7-21.
 51 1 Joh 3,11.

